РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

13 юли 2011 година *

По дело T-151/07

Kone Oyj, установено в Хелзинки (Финландия),

Kone GmbH, установено в Хановер (Германия),

Kone BV, установено във Voorburg (Нидерландия),

представлявани от г-н T. Vinje, solicitor, адв. D. Paemen, адв. J. Schindler, адв. B. Nijs, адв. A. Tomtsis, avocats, г-н J. Flynn, QC и г-н D. Scannell, barrister,

жалбоподатели,

* Език на производството: английски.

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н É. Gippini Fournier и г-н R. Sauer, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2007) 512 окончателен на Комисия от 21 февруари 2007 г. относно производство по член 81 [ЕО] (преписка COMP/E-1/38.823 — Асансьори и ескалатори) или, при условията на евентуалност, за намаляване на размера на наложените на жалбоподателите глоби,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro (докладчик), председател, г-н N. Wahl и г-н A. Dittrich, съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 октомври 2009 г.

постанови настоящото

Решение

1 В настоящото дело се иска отмяна на Решение C (2007) 512 окончателен на Комисията от 21 февруари 2007 г. относно производство по член 81 [ЕО] (преписка COMP/E-1/38.823 — Асансьори и ескалатори) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), резюме от което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* от 26 март 2008 г. (ОВ C 75, стр. 19), или, при условията на евентуалност, намаляване на размера на наложените на жалбоподателите глоби.

2 В обжалваното решение Комисията на Европейските общности приема, че следните дружества са нарушили член 81 ЕО:

— Kone Belgium SA, Kone GmbH (наричани по-нататък „Kone Германия“), Kone Luxembourg Sàrl, Kone BV Liften en Roltrappen (наричани по-нататък „Kone Нидерландия“) и Kone Oyj (наричано по-нататък „KC“) (всичките наричани по-нататък, заедно или поотделно, „Kone“),

— Otis SA, Otis GmbH & Co. OHG (наричани по-нататък „Otis Германия“), General Technic-Otis Sàrl, General Technic Sàrl, Otis BV (наричани по-нататък „Otis Нидерландия“), Otis Elevator Company (наричано по-нататък „OEC“) и United Technologies Corp. (наричано по-нататък „UTC“) (всичките наричани по-нататък, заедно или поотделно, „Otis“),

— Schindler SA, Schindler Deutschland Holding GmbH (наричани по-нататък „Schindler Германия“), Schindler Sàrl, Schindler Liften BV (наричани по-нататък „Schindler Нидерландия“) и Schindler Holding Ltd (наричано по-нататък „Schindler Holding“) (всичките наричани по-нататък, заедно или поотделно, „Schindler“),

— ThyssenKrupp Liften Ascenseurs NV, ThyssenKrupp Aufzüge GmbH (наричани по-нататък „TKA“), ThyssenKrupp Fahrtreppen GmbH (наричано по-нататък „TKF“), ThyssenKrupp Elevator AG (наричано по-нататък „TKE“), ThyssenKrupp AG (наричано по-нататък „TKAG“), ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl и ThyssenKrupp Liften BV (наричани по-нататък „TKL“) (всичките наричани по-нататък, заедно или поотделно, „ThyssenKrupp“), и

— Mitsubishi Elevator Europe BV (наричано по-нататък „MEE“).

3 Единият от жалбоподателите в настоящото производство, KC, е установено във Финландия всеобхватно предприятие за поддръжка и машиностроене, което продава, произвежда, монтира и модернизира асансьори, ескалатори и механични врати за сгради. KC осъществява своите дейности в областта на ескалаторите и асансьорите посредством национални дъщерни дружества. По-конкретно това са „Kone Германия“ в Германия и „Kone Нидерландия“ в Нидерландия (съображения 15, 18 и 20 от обжалваното решение).

Административното производство

Разследването на Комисията

4 През лятото на 2003 г. Комисията получава информация, че вероятно съществува картел между четиримата основни европейски производители на асансьори и ескалатори с търговска дейност в Съюза, а именно Kone, Otis, Schindler и ThyssenKrupp (съображения 3 и 91 от обжалваното решение).

Германия

5 След 28 януари 2004 г. и през март 2004 г. на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) Комисията извършва проверки, включително в помещенията на дъщерните дружества на Otis и ThyssenKrupp в Германия (съображения 104 и 106 от обжалваното решение).

6 На 12 и 18 февруари 2004 г. Kone допълва заявлението си от 2 февруари 2004 г. по отношение на Белгия по реда на Известието на Комисията за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3) (наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството от 2002 г.“) с информация, отнасяща се до Германия. Също така между март 2004 г. и февруари 2005 г. Otis допълва с информация за Германия заявлението си относно Белгия. На 25 ноември 2004 г. Schindler подава заявление по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., което съдържа информация за Германия, допълнено между декември 2004 г. и февруари 2005 г. Накрая, през декември 2005 г. по реда на същото Известие ThyssenKrupp подава до Комисията заявление, което се отнася до Германия (съображения 105, 107, 112 и 114 от обжалваното решение).

7 Също така между септември и ноември 2004 г. Комисията изпраща искания за предоставяне на информация на основание член 18 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 г. относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) до предприятията, участвали в нарушението в Германия, до редица клиенти в тази държава членка и до сдруженията VDMA, VFA и VMA (съображения 110, 111 и 113 от обжалваното решение).

Нидерландия

8 През март 2004 г. Otis подава заявление за Нидерландия по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., което впоследствие е допълнено. През април 2004 г. ThyssenKrupp подава заявление по реда на това известие и впоследствие също неколкократно го допълва. Последно, на 19 юли 2004 г. Kone допълва с информация за Нидерландия подаденото си за Белгия заявление с дата 2 февруари 2004 г. (съображения 127, 129 и 130 от обжалваното решение).

9 На 27 юли 2004 г. на Otis е предоставено условно освобождаване от глоба съгласно точка 8, буква а) от посоченото известие (съображение 131 от обжалваното решение).

10 В периода след 28 април 2004 г. на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 17 Комисията извършва проверки, включително в помещенията на дъщерните дружества на Kone, Schindler, ThyssenKrupp и MEE в Нидерландия, както и в помещенията на сдружението Boschduin (съображение 128 от обжалваното решение).

11 През септември 2004 г. на основание член 18 от Регламент № 1/2003 Комисията изпраща искания за предоставяне на информация до предприятията, участвали в нарушението в Нидерландия, до редица клиенти в тази държава членка и до сдруженията VLR и Boschduin (съображения 133 и 134 от обжалваното решение).

Изложение на възраженията

12 На 7 октомври 2005 г. Комисията приема изложение на възраженията, адресирано до дружествата, посочени в точка 2 по-горе. Всички адресати на изложението на възраженията представят писмени становища в отговор на твърденията на Комисията за нарушения (съображения 135 и 137 от обжалваното решение).

13 Изслушване не се провежда, тъй като нито един от адресатите на изложението на възраженията не представя искане в този смисъл (съображение 138 от обжалваното решение).

Обжалваното решение

14 На 21 февруари 2007 г. Комисията приема обжалваното решение, в което установява, че дружествата, до които е адресирано, са участвали в четири отделни сложни и продължени нарушения на член 81, параграф 1 ЕО в четири държави членки, като са си поделяли пазарите чрез споразумения и съгласувани действия за разпределянето на поръчките и договорите за продажба, монтаж, поддръжка и модернизация на асансьори и ескалатори (съображение 2 от обжалваното решение).

15 Що се отнася до адресатите на обжалваното решение, Комисията приема, че за нарушенията на член 81 ЕО, извършени от дъщерните дружества на съответните предприятия в Белгия, Германия, Люксембург и Нидерландия, дружествата майки отговарят солидарно с дъщерните си дружества, тъй като са имали възможност да упражняват решаващо влияние върху търговската им политика през периода на нарушението и може да се презумира, че са използвали тази възможност (съображения 608, 615, 622, 627 и 634—641 от обжалваното решение). Комисията приема, че дружествата майки на МЕЕ не следва да отговарят солидарно за поведението на дъщерното им дружество, тъй като не е установено, че са упражнявали решаващо влияние върху поведението му (съображение 643 от обжалваното решение).

16 При изчисляването на размера на глобите в обжалваното решение Комисията прилага методологията, изложена в Насоките относно метода за определяне размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български

език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките от 1998 г.“). Освен това тя преценява дали и в каква степен съответните предприятия отговарят на условията, определени в Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

17 Комисията квалифицира нарушенията като „много сериозни“ поради характера им и поради факта че всяко от тях обхваща цялата територия на една държава членка (Белгия, Германия, Люксембург или Нидерландия), въпреки че действителното им отражение не може да се определи (съображение 671 от обжалваното решение).

18 За да отчете ефективния икономически капацитет на съответните предприятия да причинят значителни вреди за конкуренцията, Комисията групира тези предприятия в няколко категории за всяка страна в зависимост от оборота им на пазара на асансьорите и/или ескалаторите, включително — в съответните случаи — оборота им от услугите за поддръжка и модернизация (съображения 672 и 673 от обжалваното решение).

19 Що се отнася до картела в Германия, Kone, Otis и ThyssenKrupp са поставени в първата категория с начален размер на глобата от 70 000 000 EUR. Schindler е поставено във втората категория с начален размер на глобата от 17 000 000 EUR (съображения 676—679 от обжалваното решение). Началният размер на глобата на Otis е умножен по коефициент 1,7, а началният размер на глобата на ThyssenKrupp — по коефициент 2, за да се вземат предвид големината и цялостните им ресурси, поради което достигат съответно 119 000 000 EUR и 140 000 000 EUR (съображения 690 и 691 от обжалваното решение). Тъй като извършеното от Kone, Otis и ThyssenKrupp нарушение е продължило осем години и четири месеца (от 1 август 1995 г. до 5 декември 2003 г.), Комисията увеличава с 80 % началния размер на глобата на тези предприятия. Тъй като извършеното от Schindler нарушение е продължило пет години и четири месеца (от 1 август 1995 г. до 6 декември 2000 г.), Комисията увеличава с 50 % началния размер на глобата на това предприятие. По този начин основният размер на глобата е определен на 126 000 000 EUR за Kone, 214 200 000 EUR за Otis, 25 500 000 EUR за

Schindler и 252 000 000 EUR за ThyssenKrupp (съображения 693 и 696 от обжалваното решение). Комисията приема, че ThyssenKrupp е действало в условията на повторност, и увеличава глобата му с 50 % поради наличието на това отегчаващо обстоятелство (съображения 697—707 от обжалваното решение). Не е установено нито едно смекчаващо обстоятелство в полза на съответните предприятия (съображения 727—729, 735, 736, 742—744, 749, 750 и 753—755 от обжалваното решение). Глобата на Kone е намалена с 50 % — максимално допустимото намаление по точка 23, буква б), първа алинея, първо тире от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., и с още 1 % поради неоспорване на фактите. Глобата на Otis е намалена с 25 % в диапазона по точка 23, буква б), първа алинея, второ тире от посоченото известие и с още 1 % поради неоспорване на фактите. Глобата на Schindler е намалена с 15 % в диапазона по точка 23, буква б), първа алинея, трето тире от това известие и с още 1 % поради неоспорване на фактите. Глобата на ThyssenKrupp е намалена с 1 % поради неоспорване на фактите (съображения 778—813 от обжалваното решение).

20 Що се отнася до картела в Нидерландия, Kone е поставено в първата категория с начален размер на глобата от 55 000 000 EUR. Otis е поставено във втората категория с начален размер на глобата от 41 000 000 EUR. Schindler е поставено в третата категория с начален размер на глобата от 24 500 000 EUR. ThyssenKrupp и MEE са поставени в четвъртата категория с начален размер на глобата от 8 500 000 EUR (съображения 684 и 685 от обжалваното решение). Началният размер на глобата на Otis е умножен по коефициент 1,7, а началният размер на глобата на ThyssenKrupp — по коефициент 2, за да се вземат предвид големината и цялостните им ресурси, поради което достигат съответно 69 700 000 EUR и 17 000 000 EUR (съображения 690 и 691 от обжалваното решение). Тъй като

извършеното от Otis и ThyssenKrupp нарушение е продължило пет години и десет месеца (от 15 април 1998 г. до 5 март 2004 г.), Комисията увеличава с 55 % началния размер на глобата за тези предприятия. Тъй като извършеното от Kone и Schindler нарушение е продължило четири години и девет месеца (от 1 юни 1999 г. до 5 март 2004 г.), Комисията увеличава с 45 % началния размер на глобата за тези предприятия. Тъй като извършеното от MEE нарушение е продължило четири години и един месец (от 11 януари 2000 г. до 5 март 2004 г.), Комисията увеличава с 40 % началния размер на глобата за това предприятие. По този начин основният размер на глобата е определен на 79 750 000 EUR за Kone, 108 035 000 EUR за Otis, 35 525 000 EUR за Schindler, 26 350 000 EUR за ThyssenKrupp и 11 900 000 EUR за MEE (съображения 695 и 696 от обжалваното решение). Комисията приема, че ThyssenKrupp е действало в условията на повторност, и увеличава размера на глобата му с 50 % поради наличието на това отегчаващо обстоятелство (съображения 697, 698 и 715—720 от обжалваното решение). Не е установено нито едно смекчаващо обстоятелство в полза на съответните предприятия (съображения 724—726, 731, 732, 737, 739—741, 745—748 и 751—755 от обжалваното решение). На основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Otis изцяло е освободено от глоба. Глобата на ThyssenKrupp е намалена с 40 % в диапазона по точка 23, буква б), първа алинея, първо тире от посоченото известие и с още 1 % поради неоспорване на фактите. Глобата на Schindler и MEE е намалена с 1 % поради неоспорване на фактите (съображения 836—855 от обжалваното решение).

21 Разпоредителната част на обжалваното решение гласи:

„Член 1

[…]

2. В Германия следните предприятия са нарушили член 81 [ЕО], като през посочените периоди чрез споразумения и съгласувани практики на национално равнище в сектора на асансьорите и ескалаторите редовно и колективно са се договаряли за подялба на пазарите, за разпределяне на обществените и частните поръчки и на други договори в съответствие с предварително уговорените дялове при продажбата и монтажа:

— Kone: [KC] и [Kone Германия]: от 1 август 1995 г. до 5 декември 2003 г.,

— Otis: [UTC], [OEC] и [Otis Германия]: от 1 август 1995 г. до 5 декември 2003 г.,

— Schindler: Schindler Holding […] и [Schindler Германия]: от 1 август 1995 г. до 6 декември 2000 г., и

— ThyssenKrupp: [TKAG], [TKE], [TKA] и [TKF]: от 1 август 1995 г. до 5 декември 2003 г.

[…]

4. В Нидерландия следните предприятия са нарушили член 81 [ЕО], като през посочените периоди чрез споразумения и съгласувани практики на национално равнище в сектора на асансьорите и ескалаторите редовно и колективно са се договаряли за подялба на пазарите, за разпределяне на обществените и частните поръчки и на други договори в съответствие с предварително уговорените дялове при продажбата и монтажа и за отказ от конкуренция при сключването на договори за поддръжка и модернизация:

— Kone: [KC] и [Kone Нидерландия]: от 1 юни 1999 г. до 5 март 2004 г.,

— Otis: [UTC], [OEC] и [Otis Нидерландия]: от 15 април 1998 г. до 5 март 2004 г.,

— Schindler: Schindler Holding […] и [Schindler Нидерландия]: от 1 юни 1999 г. до 5 март 2004 г.,

— ThyssenKrupp: [TKAG] и [TKL]: от 15 април 1998 г. до 5 март 2004 г., и

— [MEE]: от 11 януари 2000 г. до 5 март 2004 г.

Член 2

[…]

2. За нарушенията в Германия, посочени в член 1, параграф 2, се налагат следните глоби:

— Kone: [KC] и [Kone Германия], солидарно: 62 370 000 EUR,

— Otis: [UTC], [OEC] и [Otis Германия], солидарно: 159 043 500 EUR,

— Schindler: Schindler Holding […] и [Schindler Германия], солидарно: 21 458 250 EUR, и

— ThyssenKrupp: [TKAG], [TKE], [TKA] и [TKF], солидарно: 374 220 000 EUR.

[…]

4. За нарушенията в Нидерландия, посочени в член 1, параграф 4, се налагат следните глоби:

— Kone: [KC] и [Kone Нидерландия], солидарно: 79 750 000 EUR,

— Otis: [UTC], [OEC] и [Otis Нидерландия], солидарно: 0 EUR,

— Schindler: Schindler Holding […] и [Schindler Нидерландия], солидарно: 35 169 750 EUR,

— ThyssenKrupp: [TKAG] и [TKL], солидарно: 23 477 850 EUR, и

— [MEE]: 1 841 400 EUR.

[…]“.

Производство и искания на страните

22 Жалбоподателите KC, Kone Германия и Kone Нидерландия подават настоящата жалба на 8 май 2007 г. в секретариата на Общия съд.

23 Въз основа на доклада на съдията докладчик Общият съд (осми състав) открива устната фаза на производството по настоящите дела и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, поставя на страните писмен въпрос, като ги приканва да представят определени документи. Жалбоподателите не отговарят в определения от Общия съд срок на поставения им въпрос. Те обаче отговарят с писмо от 10 септември 2009 г. В това писмо и в писмо от 28 септември 2009 г. те подчертават поверителния характер на някои сведения и правят искане тези сведения да не бъдат възпроизвеждани в публичните документи на Общия съд. Страните се отзовават в определения им срок на искането за представяне на определени документи.

24 В съдебното заседание на 16 октомври 2009 г. Общият съд изслушва становищата и отговорите на страните на поставените им от него устни въпроси.

25 С определение от 14 октомври 2009 г. Общият съд разпорежда на Комисията съгласно член 65, буква б), член 66, параграф 1 и член 67, параграф 3, втора алинея от Процедурния правилник да представи документи, за които е посочила, че имат поверителен характер. Комисията изпълнява искането в определения срок. Поради преценката на Общия съд, че тези документи не са необходими с оглед на произнасянето по спора, те са върнати на Комисията, без да се връчват на жалбоподателите, след което приключва устната фаза на производството.

26 Жалбоподателите искат Общият съд:

— да отмени член 2, параграф 2 от обжалваното решение в частта, с която се налага глоба на KC и на Kone Германия, като не налага глоба или наложи такава в по-нисък размер от определения в обжалваното решение,

— да отмени член 2, параграф 4 от обжалваното решение в частта, с която се налага глоба на KC и на Kone Нидерландия, като определи глоба в по-нисък размер от определения в обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията иска Общият съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

28 Жалбоподателите оспорват, от една страна, правомерността на член 2, параграф 2 от обжалваното решение, с който се налагат глоби на съответните предприятия за извършените в Германия нарушения, и от друга страна, правомерността на член 2, параграф 4 от обжалваното решение, с който се налагат глоби на съответните предприятия за извършените в Нидерландия нарушения.

29 Във връзка с това жалбоподателите посочват три правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушението на Насоките от 1998 г. и на принципа на пропорционалност при определянето на началния размер на глобите. Второто правно основание е изведено от нарушението на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и от нарушението на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране, и на правото на защита.

Третото правно основание е изведено от нарушението на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране при определяне на намалението на наложените глоби с оглед на осъщественото сътрудничество извън рамките на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

По правното основание, изведено от нарушението на Насоките от 1998 г. и на принципа на пропорционалност при определянето на началния размер на глобите

30 Жалбоподателите твърдят, че Комисията е приложила неправилно Насоките от 1998 г. и е нарушила принципа на пропорционалност при определянето на началните размери на глобите, наложени за нарушенията в Германия и в Нидерландия.

31 В началото следва да се напомни, че от постоянната съдебна практика произтича, че Комисията разполага с широко право на преценка по отношение на методиката за изчисляване на глобите. Тази методика, описана в Насоките от 1998 г., съдържа различни възможности за гъвкавост, които позволяват на Комисията да упражни дискреционните си правомощия в съответствие с разпоредбите на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Papierfabrik August Koehler и др./Комисия, C-322/07 P, C-327/07 P и C-338/07 P, Сборник, стр. I-7191, точка 112 и цитираната съдебна практика).

32 Тежестта на нарушенията на право на конкуренцията на Съюза трябва да се установява въз основа на голям брой фактори, като например обстоятелствата по случая, неговия контекст и възпиращото действие на глобите, без обаче да има установен обвързващ или изчерпателен списък с критериите, които задължително трябва да бъдат взети предвид (Решение на Съда от 19 март 2009 г. по

дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-510/06 P, Сборник, стр. I-1843, точка 72 и Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точка 54).

33 Както бе посочено в точка 16 по-горе, в случая Комисията е определила размера на глобите, като е приложила установения в Насоките от 1998 г. метод.

34 Независимо че не могат да се разглеждат като правна норма, която администрацията при всички случаи е длъжна да спазва, все пак Насоките от 1998 г. съдържат правило за поведение, указващо практиката, която трябва да се следва, от което в конкретните случаи администрацията не може да се отклони, без да изложи съответстващи на принципа на равно третиране съображения (вж. Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр I-5425, точка 209 и цитираната съдебна практика, както и Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Carbone-Lorraine/Комисия, T-73/04, Сборник, стр. II-2661, точка 70).

35 Като приема такива правила за поведение и като обявява посредством публикуването им, че ще ги прилага занапред към съответните случаи, Комисията се самоограничава при упражняването на правото си на преценка и не може да се отклонява от тези правила, за да не бъде санкционирана евентуално за нарушаване на общи принципи на правото, каквито са принципите на равно третиране и на защита на оправданите правни очаквания (вж. Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 34 по-горе, точка 211 и цитираната съдебна практика, Решение по дело Carbone-Lorraine/Комисия, точка 34 по-горе, точка 71).

36 Освен това Насоките от 1998 г. определят общо и абстрактно методологията, която Комисията си е наложила за целите на определянето на размера на глобите, и следователно гарантират правната сигурност на предприятията (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 34 по-горе, точки 211 и 213).

37 Накрая следва да се напомни, че Насоките от 1998 г. предвиждат, на първо място, преценка на тежестта на самото нарушение, въз основа на която може да се определи общ начален размер на глобата (точка 1 A, втора алинея). На второ място, тежестта на нарушението се анализира с оглед на характера му и с оглед на характеристиките на съответното предприятие, и по-специално на неговата големина и положението му на съответния пазар, което може да доведе до претегляне на началния размер, до разпределяне на предприятията в категории и до определяне на специфичен начален размер (точка 1 A, от трета до седма алинея).

38 В дадения случай, във връзка с направената в обжалваното решение оценка на тежестта на нарушенията, Комисията разглежда успоредно установените в член 1 от това решение четири нарушения „[п]редвид това, че [те] […] имат някои общи характеристики“ (съображение 657 от обжалваното решение).

39 Най-напред, що се отнася до характера на нарушенията, Комисията обяснява в съображения 658 и 659 от обжалваното решение:

„658 Разглежданите в настоящото решение нарушения представляват преди всичко тайно споразумение между конкуренти с цел подялба на пазарите или замразяване на пазарните им дялове чрез разпределяне на проектите за продажба и монтаж на нови асансьори и/или ескалатори и с цел избягване на конкуренцията помежду им в сектора на поддръжката и модернизацията на асансьори и ескалатори (освен в Германия, където членовете на картела не са обсъждали дейността по поддръжка и модернизация). Такива хоризонтални ограничения поради самото си естество са сред най-тежките нарушения на член 81 [ЕО]. Разглежданите по това дело нарушения изкуствено са лишили клиентите от предимствата, които биха очаквали да получат при конкурентно предлагане. Важно е да се отбележи, че някои от манипулираните проекти са били възлагани чрез обществени поръчки, финансирани от данъците и реализирани именно с цел да се съберат конкурентни оферти в частност с добро съотношение между качество и цена.

659 Когато се оценява тежестта на всяко нарушение, критерият за неговата цел по правило е по-важен от критерия за резултата му, особено когато, както в случая, споразуменията водят до много тежки нарушения, като определянето на цени и подялбата на пазара. Резултатът от споразумението по принцип не е решаващ критерий за оценката на тежестта на нарушението".

40 Комисията твърди, че „не е доказвала точния резултат от нарушението, тъй като е невъзможно с достатъчна сигурност да се определи какви биха били релевантните параметри на конкуренцията (цена, търговски условия, качество, иновации и други), ако не бяха извършени нарушенията" (съображение 660 от обжалваното решение). Въпреки това тя счита, че „[о]чевидно [...] нарушенията са имали действително отражение", и в това отношение пояснява, че „[с]амият факт, че членовете на картела са изпълнявали различни антиконкурентни договорености, сочи наличието на отражение върху пазара, макар че действителният резултат трудно може да бъде определен, тъй като не е известно например дали офертите са били манипулирани и при други проекти и при колко от тях, нито колко проекти евентуално са били разпределени между членовете на картела, без да е било необходимо да се свързват помежду си" (съображение 660 от обжалваното решение). В същото съображение Комисията добавя, че „[в]исокият общ пазарен дял на конкурентите сочи, че вероятно е налице антиконкурентен резултат, а относителната стабилност на тези пазарни дялове през целия период на нарушенията потвърждава това".

41 По-нататък, в съображения 661—669 от обжалваното решение Комисията отговаря на доводите, които жалбоподателите излагат в хода на административното производство, за да докажат ограниченото въздействие на нарушенията върху пазара.

42 По отношение на обхвата на съответния географски пазар Комисията посочва в съображение 670 от обжалваното решение, че „[р]азгледаните в [обжалваното] решение картели обхващат цялата територия съответно на Белгия, Германия, Люксембург и Нидерландия" и че „[к]акто ясно следва от съдебната практика, всеки национален географски пазар, който обхваща цялата територия на една държава членка, сам по себе си е съществена част от общия пазар".

43 Накрая, в съображение 671 от обжалваното решение Комисията посочва, че „всеки адресат е извършил едно или повече много сериозни нарушения на член 81 ЕО […] [к]ато се имат предвид характерът на нарушенията и фактът, че всяко от тях обхваща цялата територия на определена държава членка (Белгия, Германия, Люксембург или Нидерландия)“. Комисията заключава, че „поради тези фактори нарушенията следва да се разглеждат като много сериозни, въпреки че не може да се определи действителното им отражение“.

44 На първо място, по отношение на нарушението в Германия, жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение не отчитало собствените изводи на Комисията, съгласно които картелът в Германия не се е отнасял до всички проекти за асансьори. По този начин засегнат бил само пазарът на проектите за асансьори на стойност над един милион евро, или приблизително 20—30 % от общия пазар — нещо което било потвърдено от Kone, Otis и ThyssenKrupp в техните искания за освобождаване (съображения 281—664 от обжалваното решение). В своите реплики жалбоподателите посочват също, че сравнението между определения за нарушението в Германия общ начален размер, от една страна, и от друга страна, определените за нарушенията в Белгия и Нидерландия размери, потвърждавала липсата на пропорционалност на определения за нарушението в Германия начален размер, тъй като, противно на картела в Германия, картелите в Белгия и Нидерландия се отнасяли до целия пазар на асансьори.

45 Във връзка с това следва да се подчертае, че жалбоподателите не оспорват законосъобразността на изложената в точка 1 A от Насоките от 1998 г. методология за определяне на общия начален размер на глобите. Посочената методология обаче следва логиката на стандартното определяне, при която общият начален размер на глобата, определян в зависимост от тежестта на нарушението, се изчислява в зависимост от характера и географския обхват на нарушението, както и от действителното отражение на нарушението върху пазара, когато то може да бъде определено (Решение на Общия съд от 15 март 2006 г. по дело BASF/Комисия, T-15/02, Recueil, стр. II-497, точка 134 и Решение на Общия съд от 6 май 2009 г. по дело Wieland-Werke/Комисия, T-116/04, Сборник, стр. II-1087, точка 62).

46 Освен това обемът на съответния пазар по принцип не е задължителен критерий, а само един от релевантните критерии при преценката на тежестта на нарушението, като освен това съгласно съдебната практика Комисията не е длъжна да определя съответния пазар или да преценява обема му, когато разглежданото нарушение има антиконкурентна цел (вж. в този смисъл Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 32 по-горе, точки 55 и 64, както и Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Hoechst/Комисия, T-161/05, Сборник, стр. II-3555, точка 109). В този смисъл, за да определи общия начален размер на глобата, Комисията може, но не е длъжна да вземе предвид обема на пазара, на който е извършено нарушението (вж. в този смисъл Решение по дело BASF/Комисия, точка 45 по-горе, точка 134 и Решение по дело Wieland Werke/Комисия, точка 45 по-горе, точка 63 и цитираната съдебна практика). Всъщност Насоките от 1998 г. не предвиждат размерът на глобите да се изчислява в зависимост от целия оборот или в зависимост от оборота на предприятията на съответния пазар. Насоките обаче не са и пречка, когато обстоятелствата го налагат, тези обороти да се вземат предвид при определянето на размера на глобата, за да се спазят общите принципи на правото на Съюза (Решение на Общия съд от 9 юли 2003 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, T-224/00, Recueil, стр. II-2597, точка 187).

47 Следователно доводът на жалбоподателите, че определеният за картела в Германия общ начален размер на глобата е трябвало да отразява ограничения според тях обем на съответния пазар, се основава на неправилно допускане и трябва да бъде отхвърлен.

48 В случая, както бе посочено в точки 38—43 по-горе, при определянето на тежестта на нарушението Комисията е взела предвид характера на нарушението и географския обхват на съответния пазар.

49 Противно на това, което поддържат жалбоподателите, от съображение 664 от обжалваното решение, в което впрочем Комисията отговаря на твърдението на Otis и Kone за ограниченото според тях отражение на нарушението, следва, че споразуменията в Германия не са засегнали само ескалаторите и проектите за

асансьори на стойност над един милион евро, доколкото Комисията приема, че вероятно „дейностите на картела по проектите за асансьори за над един милион евро, които включват бързите и скъпите асансьори, са се отразили върху останалата част от пазара на асансьорите“. В това съображение Комисията също така посочва, че общата стойност на съответния проект е била по-важен критерий от броя и вида на асансьорите, че е невъзможно да се докаже точният резултат от нарушението и че фактите ясно сочат, че целта на участниците не е била да изключат определени видове стоки, а да се споразумеят за проектите, при които конкуренцията по-лесно може да бъде елиминирана.

50 Също така следва да се напомни, че в подаденото по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. свое заявление за Германия самото Kone изрично заявява, че [*поверително*] [1] (вж. също съображение 256 от обжалваното решение), което по-скоро подсказва, че картелът е имал за цел замразяването на пазарните дялове върху целия пазар на асансьори. Както обаче подчертава Комисията, изричното противопоставяне на равнището на проекти за над един милион евро би било несъвместимо с агресивната конкуренция по отношение на проектите на по-малка стойност. Освен това, видно от съображение 241 от обжалваното решение, което жалбоподателите не оспорват, ThyssenKrupp също е заявило, че само по изключение са били разглеждани по-малки по значимост проекти. Следователно трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, че картелът засяга само около 20—30 % от германския пазар на асансьорите.

51 След това трябва да се отбележи, че макар Комисията да не доказва точния резултат от нарушението (съображение 660 от обжалваното решение), все пак относно картела в Германия е определила по-малък начален размер, за да отчете — в полза на съответните предприятия — вероятността картелите да не са засегнали пряко целия пазар на асансьорите. Както посочва Комисията в съображение 664 от обжалваното решение в отговор на доводи на някои от

1– Поверителни данни, които са пропуснати.

участниците в картела, че той се отнасял само до бързите асансьори, тя всъщност отчела при определянето на начален размер на глобата „факта, че дейностите на картела може би не са засегнали пряко целия пазар на асансьорите“. В действителност изглежда, че за картела в Германия е определен по-малък начален размер на глобата, доколкото е изразен в проценти от общия размер на пазара, отколкото за останалите картели, до които се отнася обжалваното решение (вж. точка 55 по-долу).

52 Освен това, дори ако се предположи, че по отношение на асансьорите картелът в Германия е засегнал само проектите за асансьори на стойност над един милион евро, което не е доказано от жалбоподателите и при това се оспорва от някои от заявленията на ThyssenKrupp (вж. точка 50 по-горе), то началният размер на глобата остава оправдан дори в сравнение с размера, определен за другите картели. В това отношение следва да се подчертае, че географският пазар, засегнат от картела в Германия, е бил определено по-голям от географските пазари, засегнати от другите картели.

53 Също така трябва да се подчертае, че сравнително малкият обем на пазара на съответните продукти, дори да се приеме за установен, има по-малко значение в сравнение с всички останали сочещи тежестта на нарушението обстоятелства, които са изложени в съображения 657—671 от обжалваното решение и са споменати в точки 38—43 по-горе (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Recueil, стр. II-3137, точка 151).

54 Най-сетне, дори да се допусне, че когато в едно и също решение установява редица много сериозни нарушения, Комисията е длъжна да осигури пропорционалност между общите начални размери на глобите и обема на различните засегнати пазари, в случая няма основание да се приеме, че общият начален размер на глобата, определен за картела в Германия, е непропорционален спрямо общите начални размери, определени за картелите в Белгия и Нидерландия.

55 Всъщност анализът на релевантните сведения показва, че предвид обема на засегнатите пазари Комисията е определила началните размери на глобите за нарушенията в съответните държави членки разумно и последователно, без при това да прибягва до точна математическа формула, каквато тя без друго не е длъжна да използва (вж. точки 45—47 по-горе). От една страна, общият начален размер на глобата за категорично по-големия пазар, какъвто се явява възлизащият на 576 милиона евро пазар в Германия, е определен на 70 милиона евро. От друга страна, за следващите по големина два пазара, на Нидерландия и на Белгия, които възлизат съответно на 363 милиона евро и на 254 милиона евро, началният общ размер е определен съответно на 55 милиона евро и на 40 милиона евро.

56 При тези условия и следвайки логиката на стандартното определяне на глобата, предпоставено от изведената в точка 1 A от Насоките от 1998 г. методология, което не задължава Комисията при определянето на общия начален размер на глобата да държи сметка за обема на засегнатия пазар и още по-малко да определя този размер като фиксиран процент от общия оборот на пазара (вж. в този смисъл Решение по дело BASF/Комисия, точка 45 по-горе, точка 134), няма основание да се приеме, че общият начален размер на глобата, определен за нарушението в Германия, е непропорционален спрямо общите начални размери, определени за нарушенията в Белгия и в Нидерландия.

57 На второ място, по отношение на тежестта на осъщественото в Нидерландия нарушение Kone напомня, че Комисията следва да вземе предвид собствените характеристики на нарушението, неговото конкретно въздействие върху пазара, ако то е измеримо, и географския обхват на съответния пазар.

58 Жалбоподателите намират за погрешно заключението на Комисията, че нарушението в Нидерландия има същото естество като извършените в Белгия, Германия и Люксембург нарушения, което било явна грешка в преценката и нарушаване на принципа на равно третиране. Във връзка с това те посочват, на първо място, че в тези държави членки споразуменията са сключвани поначало на най-високо управленско равнище. На второ място, разпределението на проектите се основавало на предварително договорена подялба на пазара между участниците и имало за цел тези пазарни дялове да бъдат замразени. На трето

място, били водени списъци с проектите. Впрочем участниците предприели изключителни мерки, за да укрият своето незаконно поведение. На четвърто място, нарушенията в Белгия и в Люксембург засягали всички проекти и/или договори, а в Германия — всички проекти на стойност над определен размер. На пето място, в Белгия имало механизъм за компенсиране в сектора на услугите. Всички тези обстоятелства не били налице по отношение на нарушението в Нидерландия.

59 Налага се изводът, че дори да се приемат за верни, тези обстоятелства не могат да поставят под съмнение преценката на Комисията по отношение на естеството на установеното в Нидерландия нарушение, изложено в съображение 658 от обжалваното решение. Всъщност извършеното в Нидерландия нарушение, както и тези, които са извършени в Белгия, Германия и Люксембург, се състояли основно в тайното споразумяване между конкуренти за подялба на пазарите или за замразяване на пазарните дялове чрез разпределяне на проектите за продажба и монтаж на асансьори и/или на нови ескалатори, и за отказ от конкуриране по отношение на поддръжката и модернизирането на асансьори и ескалатори (освен в Германия, където дейността по поддръжка и модернизиране не е била предмет на обсъждане между членовете на картела). Подобни хоризонтални ограничения по своето естество са сред най-сериозните нарушения на член 81 ЕО (съображение 658 от обжалваното решение), което следва изрично от точка 1 A от Насоките от 1998 г., определящи такъв вид нарушения като „много сериозни“.

60 Според жалбоподателите извършеното в Нидерландия нарушение имало освен това по-слабо въздействие върху пазара, отколкото картелите в Белгия, Германия и Люксембург. Съществувала възможност, противно на твърдението на Комисията, да се измери въздействието върху пазара по общ начин — чрез сравняване на стойността на съответните проекти с общата стойност на пазара. Освен това и Otis, и ThyssenKrupp, и Kone оценявали на по-малко от 10 % пазарния дял, който е могъл да бъде засегнат от нарушението. При условията на евентуалност Kone твърди, че в светлината на доказателствата, на естеството на нарушението и на неговото въздействие Комисията е трябвало да квалифицира извършеното в Нидерландия нарушение като „сериозно“, а не като „много

сериозно“ и следователно е могла да намали основния размер на глобата за нарушението в Нидерландия.

61 Съгласно точка 1 A, първа алинея от Насоките от 1998 г. при преценката на тежестта на нарушението Комисията трябва да проучи конкретното въздействие върху пазара само ако се установи, че това въздействие е измеримо (вж. Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 32 по-горе, точка 74 и цитираната съдебна практика, Решение на Общия съд по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, точка 46 по-горе, точка 143 и Решение от 5 април 2006 г. по дело Degussa/Комисия, T-279/02, Recueil, стр. II-897, точка 216).

62 Съгласно постоянната съдебна практика, за да прецени конкретното въздействие на едно нарушение върху пазара, Комисията трябва да се обърне към конкуренцията, която нормално би съществувала при отсъствието на нарушение (вж. Решение по дело Carbone-Lorraine/Комисия, точка 34 по-горе, точка 83 и цитираната съдебна практика).

63 В случая Комисията твърди в съображение 660 от обжалваното решение, че „[тя] не е правила опит да докаже точните резултати от нарушението, тъй като е [било] невъзможно да определят с достатъчна сигурност приложимите конкурентни параметри (цени, търговски условия, качество, иновации и други) в отсъствието на нарушенията“. Въпреки че в съображение 660 от обжалваното решение Комисията счита за очевидно, че картелите са имали действително въздействие от момента, в който са били приложени, и въпреки че в съображения 661—669 е отхвърлила аргументите на съответните предприятия, целящи да докажат ограниченото въздействие на картелите, следва да се приеме за установено, че в обжалваното решение преценката за тежестта на нарушенията е извършена, без да се вземе предвид тяхното възможно влияние върху пазара.

64 Така в съображение 671 от обжалваното решение Комисията обосновава заключението си относно тежестта на нарушенията, като взема предвид единствено характера на посочените нарушения и техния географски обхват. Всъщност в посоченото съображение Комисията заключава, че „[като] се има предвид

характера на нарушенията и фактът, че всяко от тях покрива цялата територия на една държава членка (Белгия, Германия, Люксембург или Нидерландия) [...], [трябва да се счита, че] всеки адресат е извършил едно или повече много сериозни нарушения на член 81 ЕО".

65 Що се отнася до довода, съгласно който съществувала възможност да се измери въздействието върху пазара по общ начин чрез сравняване на стойността на съответните проекти с общата стойност на пазара, то трябва да се констатира, че жалбоподателите не уточняват по какъв начин следва да се изчисли въздействието върху пазара. В това отношение жалбоподателите препращат в своята реплика към обясненията на Kone в неговия отговор на изложението на възраженията на Комисията. Без да е необходимо произнасяне по допустимостта на подобна аргументация, която е изведена като приложение към жалбата, следва да се посочи, че жалбоподателите се ограничават да споменат ограниченото въздействие на картела върху пазара в Нидерландия и по същество във връзка с това се позовават на заявленията на съответните предприятия, че картелът имал за предмет ограничен брой проекти. Както обаче посочва Комисията, подобни заявления не предполагат измеримост на въздействието от нарушението, тъй като обхватът на картела е неизвестен. По този начин Комисията посочва, например в съображение 384 от обжалваното решение, което не е оспорено от жалбоподателите, че „изобщо не е било необходимо участниците в картела в Нидерландия да си разпределят всички проекти, тъй като съответните предприятия е трябвало да обсъждат само проектите, които не са били разпределени автоматично помежду им поради вече установените отношения със стари клиенти". Освен това доводите на жалбоподателите не могат да поставят под съмнение извода на Комисията в съображение 660 от обжалваното решение, че е било невъзможно да се определят с достатъчна сигурност приложимите конкурентни параметри (цени, търговски условия, качество, иновации и други) в отсъствието на нарушенията (вж. точки 62 и 63 по-горе).

66 Във всеки случай трябва да се заключи, че доводите на жалбоподателите не оспорват квалификацията на осъщественото в Нидерландия нарушение като „много сериозно".

67 Поради това трябва да се посочи, че по самото им естество установените с обжалваното решение нарушения са сред най-сериозните нарушения на член 81 ЕО, тъй като са имали за предмет „тайното споразумяване между конкуренти за подялба на пазарите или за замразяване на пазарните дялове чрез разпределяне на проектите за продажба и монтаж на асансьори и/или на нови ескалатори, и за отказ от конкуриране по отношение на поддръжката и модернизирането на асансьори и ескалатори (освен в Германия, където дейността по поддръжка и модернизиране не е била предмет на обсъждане между членовете на картела)“ (съображение 658 от обжалваното решение). В това отношение съгласно Насоките от 1998 г. „много сериозните“ нарушения се състоят главно от хоризонтални картелни ограничения на цените и от квоти на разпределение на пазарите или други практики, засягащи доброто функциониране на вътрешния пазар. Тези нарушения са също така сред примерите за картели, които изрично са обявени за несъвместими с общия пазар от член 81, параграф 1, буква в) ЕО. Освен неблагоприятното влошаване за конкуренцията, до която водят, тези картели, чрез задължаването на страните по тях да използват отделни пазари, често ограничени с национални граници, водят до изолирането на тези пазари в противоречие с основната цел на Договора за ЕО за интеграция на общностния пазар. Нарушения от този тип, в частност когато става дума за хоризонтални картелни споразумения, в съдебната практика се определят като „особено сериозни“ или „явни нарушения“ (Решение на Общия съд от 6 април 1995 г. по дело Tréfilunion/Комисия, T-148/89, Recueil, стр. II-1063, точка109, Решение на Общия съд от 15 септември 1998 г. по дело European Night Services и др./Комисия, T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Recueil, стр. II-3141, точка 136 и Решение на Общия съд от 18 юли 2005 г. по дело Scandinavian Airlines System/Комисия, T-241/01, Recueil, стр. II-2917, точка 85).

68 Освен това от постоянната съдебна практика е видно, че резултатът от дадена антиконкурентна практика не е определящ критерий при преценката на тежестта на нарушението. Наличието на умисъл може да има по-голямо значение от резултата, особено когато се отнася до сериозни по своята същност нарушения като подялбата на пазари (Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 118, Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 32 по-горе, точка 96, Решение на

Общия съд от 13 декември 2001 г. по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, Т-45/98 и Т-47/98, Recueil, стр. II-3757, точка 199 и Решение по дело Degussa/Комисия, точка 61 по-горе, точка 251).

69 По този начин характерът на нарушението е от първостепенно значение, по-конкретно за квалифицирането на нарушенията като „много сериозни“. От описанието на много сериозните нарушения в Насоките от 1998 г. следва, че споразумения или съгласувани практики, насочени по-конкретно, както в настоящия случай, към разпределяне на пазари, могат да бъдат определени като „много сериозни“ само въз основа на характера им, без да е необходимо за подобно поведение да е присъщо определено въздействие или географски обхват (вж. в този смисъл Решение на Съда Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 32 по-горе, точка 75 и Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Bank der österreichischen Sparkassen/Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 103). Този извод се потвърждава от факта, че макар описанието на сериозните нарушения изрично да посочва отражението върху пазара и последиците в обширни области от общия пазар, то описанието на много сериозните нарушения, обратно, не посочва никакво изискване за действително отражение върху пазара, нито за пораждане на последици в конкретна географска област (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Schunk и Schunk Kohlenstoff-Technik/Комисия, Т-69/04, Сборник, стр. II-2567, точка 171 и цитираната съдебна практика).

70 Поради това Комисията основателно е приела, че с оглед на неговия предмет извършеното в Нидерландия нарушение е по характер много сериозно.

71 С оглед на всички изложени по-горе съображения настоящото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По правното основание, изведено от нарушението на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и от нарушението на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на равно третиране и на правото на защита

72 Жалбоподателите припомнят, че са подали искания за освобождаване от глоби или за намаляване на техния размер по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Въпреки това, оценявайки качеството и ползата от тяхното сътрудничество, Комисията нарушила разпоредбите на това известие. Според жалбоподателите Комисията също така пренебрегнала техните оправдани правни очаквания и правото им на защита. Накрая, те твърдят, че Комисията нарушила принципа на равно третиране при преценката на намаляването на глобите, приложимо по силата на това известие.

По Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

73 Следва да се отбележи, че в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Комисията е определила при какви условия предприятията, които са ѝ сътрудничили при разкриването на даден картел, могат да бъдат освободени от глоба или да се ползват от намаляване на размера на глобата, която иначе би следвало да заплатят.

74 Най-напред, раздел А, точка 8 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. гласи:

„Комисията ще предостави на дадено предприятие освобождаване от глоба, която в противен случай би била наложена, ако:

а) предприятието е първото, което предостави доказателство, което по мнението на Комисията ѝ дава възможност да вземе решение за провеждане на разследване по смисъла на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 във връзка с твърдение за случай на картел, който засяга Общността, или

б) предприятието е първото, представило доказателство, което по мнението на Комисията може да ѝ даде възможност да установи нарушение на член 81 ЕО във връзка с твърдение за случай на картел, който засяга Общността“ [неофициален превод].

75 По-нататък, раздел Б, точка 20 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. предвижда, че „[п]редприятията, които не отговарят на условията по раздел А по-горе [за освобождаване от глоби], могат да се възползват от възможността за намаляване на глобите, които иначе следва да бъдат наложени“, а точка 21 гласи, че „[з]а да бъде допуснато до тази възможност, предприятието трябва да предостави на Комисията доказателства за твърдяното нарушение, които представляват съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага, както и да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата“ [неофициален превод].

76 Понятието за добавена стойност е изяснено в точка 22 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.:

„Понятието „добавена стойност“ се отнася за степента, в която представените доказателства поради самата си същност и/или степен на подробност засилват

способността на Комисията да докаже твърдения картел. При оценката си Комисията по принцип ще счита, че писмени доказателства, произхождащи от времето, за което се отнасят фактите, имат по-голяма стойност от доказателствата, създадени впоследствие. Уличаващите доказателства, които са пряко свързани с разглежданите факти, по принцип ще се считат за по-ценни от тези, които имат само косвена връзка“ [неофициален превод].

77 Точка 23, буква б), първа алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. предвижда три категории намаления на глобите:

„— [п]ървото предприятие, което отговаря на условието по т[очка] 21: намаление от 30 % до 50 %,

— [в]торото предприятие, което отговаря на условието по т[очка] 21: намаление от 20 % до 30 %,

— [в]сяко следващо предприятие, което отговаря на условието по т[очка] 21: намаление до 20 %“ [неофициален превод].

78 Точка 23, буква б), втора алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. гласи:

„При определяне на размера на намалението във всеки от тези диапазони Комисията взема предвид времето, по което са предоставени доказателствата, отговарящи на условието по т[очка] 21, както и степента, в която те представляват добавена стойност. Комисията може да вземе предвид и обхвата и последователността на сътрудничеството, което предприятието ѝ е оказало след представянето на доказателствата“ [неофициален превод].

79 Накрая, точка 23, буква б), последна алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. гласи:

„[А]ко предприятието предостави доказателства за до този момент неизвестни на Комисията факти, които имат пряко отношение към тежестта или продължителността на евентуалния картел, Комисията не взема предвид тези факти при определяне размера на глобата на предприятието, предоставило доказателствата“ [неофициален превод].

Относно свободата на преценка на Комисията и контрола на съдилищата на Съюза

80 Следва да се напомни, че член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, който е правното основание за налагането на глоби за нарушение на конкурентно право на Съюза, предоставя на Комисията свобода на преценка при определянето на глобите (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 21 октомври 1997 г. по дело Deutsche Bahn/Комисия, T-229/94, Recueil, стр. II-1689, точка 127), която тя упражнява в частност с оглед на общата си политика в областта на конкуренцията (Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точки 105 и 109). Именно в този контекст Комисията приема и публикува Известието за сътрудничеството от 2002 г., за да гарантира прозрачност и обективност на решенията си за налагане на глоби. Това известие е акт, чието предназначение е при спазване на нормите от по-висш ранг да установи критериите, които Комисията ще прилага при упражняването на правото си на преценка. Оттук следва, че с този акт Комисията сама ограничава това свое право (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 30 април 1998 г. по дело Vlaams Gewest/Комисия, T-214/95, Recueil, стр. II-717, точка 89), доколкото е длъжна да се съобразява с издадените от самата нея указания (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 12 декември 1996 г. по дело AIUFFASS и AKT/Комисия, T-380/94, Recueil, стр. II-2169, точка 57).

81 Обстоятелството, че с приемането на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Комисията сама ограничава правото си на преценка, не е несъвместимо със запазването на широката ѝ свобода на преценка (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 14 декември 2006 г. по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02-T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, точка 224).

82 Всъщност Известието относно сътрудничеството от 2002 г. съдържа различни възможности за гъвкавост, които позволяват на Комисията да упражни дискреционните си правомощия в съответствие с разпоредбите на член 23 от Регламент № 1/2003, както ги тълкува Съдът (вж. по аналогия Решение по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, точка 81 по-горе, точка 224).

83 Ето защо трябва да се посочи, че Комисията разполага с широка свобода на преценка по въпроса дали доказателствата, предоставени от предприятието, което иска да ползва предимствата на процедурата по Известието относно сътрудничеството от 2002 г., внасят съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от това известие (вж. в този смисъл Решение на Съда от 10 май 2007 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-328/05 P, Сборник, стр. I-3921, точка 88 и Решение на Общия съд от 18 юни 2008 г. по дело Hoechst/Комисия, T-410/03, Сборник, стр. II-881, точка 555). Що се отнася до точка 8, букви а) и б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., трябва да се констатира, че изводът за значителната свобода на преценка следва от самия текст на тази разпоредба, в който изрично се споменава предоставянето на доказателства, които „по мнението на Комисията“ ѝ дават възможност съответно да вземе решение за провеждане на разследване или да установи нарушение. Преценката за качеството и ползата от сътрудничеството на предприятието всъщност включва сложна фактическа преценка (вж. в този смисъл Решение по дело SGL Carbon/Комисия, посочено по-горе, точка 81 и Решение по дело Carbone-Lorraine/Комисия, точка 34 по-горе, точка 271).

84 Също така, след като установи, че доказателствата внасят съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., Комисията разполага със свобода на преценка, когато определя точното

намаление на глобата за съответното предприятие. Всъщност точка 23, буква б), първа алинея от това известие предвижда диапазони, в които да се намалява глобата за различните посочени в нея категории предприятия, докато втората алинея от същата точка определя критериите, които Комисията следва да приложи, за да определи равнището на намаляване в рамките на диапазоните.

85 Предвид свободата на преценка, с която разполага Комисията, за да оцени сътрудничеството на дадено предприятие по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., Общият съд може да санкционира единствено явното превишаване на пределите на тази свобода на преценка (вж. в този смисъл Решение по дело SGL Carbon/Комисия, точка 83 по-горе, точки 81, 88 и 89, както и Решение от 18 юни 2008 г. по дело Hoechst/Комисия, точка 83 по-горе, точка 555).

По сътрудничеството на Kone за установяване на нарушението в Германия

86 Kone е първото дружество, което на 12 февруари 2004 г. подава искане съгласно Известието относно сътрудничеството от 2002 г. във връзка с картела в Германия (съображение 105 от обжалваното решение), но не получава освобождаване от глоби по реда на точка 8 от Известието (съображение 790 от обжалваното решение).

87 В съображения 783—786 от обжалваното решение Комисията приема, че точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. не е била приложима, тъй като предоставени от трето лице сведения са ѝ позволили да направи проверка в Германия непосредствено след 28 януари 2004 г.

88 Приложението на точка 8, буква б) от посоченото известие е било също така изключено поради следните доводи, изложени в съображения 787—789 от обжалваното решение:

„787 Комисията предоставя освобождаване съгласно т[очка] 8, [буква] б) от Известието относно сътрудничеството [от 2002 г.] ако предприятието първо е предоставило доказателства, които по мнението на Комисията могат да ѝ дадат възможност да установи нарушение на член 81 [ЕО] във връзка с твърдение за случай на картел, което предполага, че Комисията предварително не разполага с достатъчно доказателства, за да констатира нарушение на член 81 [ЕО] и на никое предприятие не е било предоставяно условно освобождаване от глоби съгласно т[очка] 8, [буква] а).

788 Изложените от Kone в неговото искане твърдения [въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.] са двусмислени и не се подкрепят от никакво друго доказателство освен собствените му писмени заявления, изложени по памет. То признава, че [*поверително*]. В дадения случай Комисията вече разполагаше с информация относно предполагаемото нарушение, получена от други източници, каквито са направените от трети страни изложения и потвърждения. Тази информация предопредели основната насока на делото в рамките на образувано по собствена инициатива на Комисията административно производство. Следователно, при тези обстоятелства, предприятие, което желае да получи освобождаване съгласно т[очка] 8, [буква] б) от Известието относно сътрудничеството [от 2002 г.], е трябвало да предостави на Комисията сведения, които да ѝ позволят да съкрати съществено своето разследване.

789 Твърденията на Kone относно Германия съдържат по-неточни описания на дейностите на картела, отколкото са тези в нейното становище относно Белгия и Люксембург, и не са подкрепени с доказателства (различни от неговите собствени заявления). Следователно Kone не може да твърди, че от една страна неговите заявления по отношение на Белгия и Люксембург, и от друга заявленията му по отношение на Германия, имат „едно и също качество“.

89 Въпреки това Kone получава намаление с 50 % на размера на наложената му глоба по силата на точка 23, буква б), първа алинея, първо тире от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. за сътрудничеството си по отношение на картела в Германия (съображение 793 от обжалваното решение).

90 Жалбоподателите твърдят, на първо място, че Kone е изпълнило условията за предоставяне на освобождаване съгласно точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. по отношение на нарушението в Германия, тъй като в обжалваното решение Комисията се основала на заявленията на Kone от 12 и 18 февруари 2004 г., за да докаже като цяло конститутивните елементи на нарушението. Те настояват на обстоятелството, че Комисията все още не е разполагала с достатъчни доказателства за нарушението в Германия към момента на подаването от Kone на искането по реда на това известие и че то е било първото предприятие, предоставило сведения за това нарушение.

91 Следва да се напомни, че едно от условията за предоставяне на освобождаване съгласно точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е предприятието да бъде първото предоставило доказателства, които по мнението на Комисията могат да ѝ дадат възможност да установи нарушение на член 81 ЕО във връзка с твърдение за случай на картел, който засяга Общността.

92 Трябва да се посочи, че към момента на подаването от Kone на 12 февруари 2004 г. на заявлението относно Германия Комисията вече е предполагала за съществуването на картел в Германия в областта на асансьорите и ескалаторите въз основа на сведения, с които тя е разполагала. Всъщност в резултат на предоставените ѝ от трето лице сведения тя вече е била направила проверки на 28 януари 2004 г. в сградите на ThyssenKrupp и на някои от неговите дъщерни дружества в Германия (съображение 104 от обжалваното решение).

93 Безспорно е, наистина, че към момента на подаването от Kone на искането въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Комисията все още не е имала достатъчно доказателства, за да констатира нарушението в Германия, както и това, че то е било първото предприятие, което прави подобно искане във връзка с посоченото нарушение (съображение 105 от обжалваното решение).

94 Въпреки това, противно на твърденията на жалбоподателите, тези обстоятелства не са достатъчни сами по себе си, за да се претендира за освобождаване от глоби съгласно точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. В действителност за предприятие като Kone качеството на сътрудничеството е определящо дали то може да получи освобождаване от глоби по реда на тази разпоредба. Всъщност не е достатъчно Kone да предостави информация и доказателства, които позволяват ефективно да се преследва нарушението. Наистина, ако не е необходимо представените доказателства да са достатъчни за доказване на нарушението в неговата цялост или в най-малките му подробности, то те трябва все пак да са достатъчни по естеството, точността и доказателствената си сила, за да позволят на Комисията да констатира наличието на нарушение на член 81 ЕО.

95 С оглед на широката преценка, с която Комисията разполага, за да прецени сътрудничеството на дадено предприятие съгласно Известието относно сътрудничеството от 2002 г., в случая следва да се разгледа дали Комисията явно е превишила пределите на тази свобода на преценка, като е приела, че представените от Kone доказателства не са от естество да ѝ позволят установяването на нарушение на член 81 ЕО по отношение на картела в Германия (вж. в този смисъл Решение от 18 юни 2008 г. по дело Hoechst/Комисия, точка 83 по-горе, точка 555).

96 На първо място, трябва да се припомни, че представените от Kone доказателства с искането му по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. по отношение на Германия са включени в заявлението от 12 февруари 2004 г., допълнени и поправени със заявлението от 18 февруари 2004 г. Към заявлението

от 12 февруари 2004 г. са добавени две декларации на ръководители на Kone — едната съдържа описание на картела на пазара на асансьори в Германия [*поверително*], а другата съдържа описание на картела на пазара на ескалатори в Германия [*поверително*].

97 Към заявленията на Kone от 12 и 18 февруари 2004 г. са приложени няколко документални доказателства. Освен възстановени по памет от ръководителите на Kone документи, за целите на направеното искане, посочващо датите и местата на провеждане на някои срещи на картела [*поверително*] заедно с обсъжданите на тях проекти [*поверително*], Kone добавя към заявлението си от 12 февруари 2004 г. факс от Schindler [*поверително*] и списъци с проектите без дати [*поверително*]. Също към заявлението от 18 февруари 2004 г. са добавени фактури за хотел [*поверително*].

98 На второ място, по отношение на стойността на представените доказателства трябва да се заключи, че за заявлението от 12 февруари 2004 г. декларациите на Kone са били съставени от неговите ръководители по памет. Следователно не е изключено те да съдържат неточности. Впрочем самото дружество Kone посочва в заявлението си от 18 февруари 2004 г., че точността на някои от тези изложения не може да бъде напълно гарантирана.

99 Във всеки случай едностранните декларации на дадено предприятие не са достатъчни за установяването на нарушение, ако не са подкрепени с точни и непротиворечащи си доказателства. Всъщност е необходимо Комисията да посочи в решението точни и непротиворечиви доказателства, за да мотивира твърдото убеждение, че нарушението е било извършено (Решение на Съда от 28 март 1984 г. по дело Compagnie royale asturienne des mines et Rheinzink/Комисия, 29/83 и 30/83, Recueil, стр. 1679, точка 20, Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело Coats Holdings и Coats/Комисия, T-36/05, непубликувано в Сборника, точка 71 и Решение на Общия съд от 9 юли 2009 г. по дело Peugeot и Peugeot Nederland/Комисия, T-450/05, Сборник, стр. II-2533, точка 75).

100 Що се отнася до приложените към заявленията от 12 и 18 февруари 2004 г. доказателства, следва да се посочи, че тяхната доказателствена стойност е ограничена, доколкото те или са били съставени от Kone за целите на подаденото по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. след осъществяването на нарушението [*поверително*], или сами по себе си не са от естество да позволят на Комисията да установи нарушение на член 81 ЕО [*поверително*]. Приложените към заявлението от 12 февруари 2004 г. списъци с проектите [*поверително*], които впрочем не са датирани, са лишени от каквато и да е характерна стойност за установяването на картела в Германия без наличието на поясненията, направените от Kone в нейните изложения, тъй като не указват на незаконното разпределяне на тези проекти между конкуренти. Същото се отнася и до приложените към заявлението от 18 февруари 2004 г. фактури за хотел [*поверително*], които потвърждават само пребиваването на ръководителите на Kone в определен хотел в даден момент и резервирането на зала за провеждане на съвещания, без при това да съдържат указания за насочено срещу конкуренцията поведение в областта на асансьорите и ескалаторите.

101 Единственото доказателство, приложено към заявленията на Kone, което съдържа указание за насочено срещу конкуренцията поведение, е факсът на Schindler [*поверително*]. При все това, въпреки позоваването на Комисията на този факс в точка 283 от изложението на възраженията, макар да е безспорно, че към онзи момент Schindler вече не е част от картела в Германия (вж. член 1, параграф 2 от обжалваното решение), стойността на това доказателство за установяването на нарушението в Германия е второстепенна.

102 От направения дотук анализ следва, че едностранните заявления на Kone в становищата му от 12 и 18 февруари 2004 г. не са подкрепени от точни и непротиворечащи си доказателства.

103 При тези обстоятелства, дори да се предположи, противно на твърдението на Комисията в съображение 788 от обжалваното решение, че заявленията на Kone са недвусмислени и подкрепени с доказателства, то Комисията, без явно да

превишава пределите на свободата си на преценка, е приела, че тези заявления не са достатъчни да установят осъществено в Германия нарушение на член 81 ЕО. Следователно Комисията основателно е отказала на Kone да бъде освободено от глоби на основание точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

104 Този извод не може да се обори от обстоятелството, че обжалваното решение съдържа множество позовавания на заявленията на Kone, нито от обстоятелството, че предоставените от останалите участници или събраните в хода на проверките през март 2004 г. данни, също цитирани в това решение, потвърждават съдържанието на заявленията, направени преди това от Kone.

105 В действителност, от една страна, позоваванията в обжалваното решение на заявленията на Kone изобщо не предполагат, че са по естество, точност и доказателствена сила достатъчни, за да позволят на Комисията да установи наличието на нарушение в Германия. От друга страна, позоваването в съображения 209—288 от обжалваното решение на други „потвърждаващи“ доказателства също така не предполага, че заявленията на Kone от 12 и 18 февруари 2004 г. са именно такива по естеството, точността и доказателствената си сила. Напротив, споменаването на други доказателства в обжалваното решение е било задължително за Комисията, след като с оглед на установяването на нарушението тя не е могла да се позове единствено на едностранните декларации на Kone, които не са били подкрепени от точни и непротиворечащи си документи (вж. точка 99 по-горе).

106 Жалбоподателите също така твърдят, че представените от Kone доказателства относно картела в Германия имали същата стойност като данните, въз основа на които Kone е било освободено от глоби за нарушението в Белгия и Люксембург съгласно точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

107 Без да е необходимо произнасяне по допустимостта на доводите на жалбоподателите, които по същество препращат към приложените към жалбата документи, следва да се посочи, както това бе направено в точка 103 по-горе, че Комисията основателно е отказала на Kone да бъде освободено от глоби на основание точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Освен това жалбоподателите не доказват наличието на явно превишаване от страна на Комисията на нейното право на преценка с освобождаването на Kone от глоби по отношение на Белгия и Люксембург и с отказа да направи това по отношение на Германия.

108 Всъщност сравняването на направените от Kone искания относно, от една страна, Белгия и Люксембург, и от друга страна, Германия, показва, че са различни естеството и точността на представените сведения. На първо място, направените от Kone по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. искания във връзка с Белгия и Люксембург имат по-подробно съдържание от направеното във връзка с Германия искане по отношение на сведенията за проведени в рамките на картела събрания (имена на участниците, дати, разписания, предмет, дневен ред). На второ място, Kone подкрепя с точни и непротиворечащи си документи своите декларации по отношение на картелите в Белгия и Люксембург. Така за Белгия и Люксембург Kone е предоставило пълни и подробни списъци с проектите, които са били раздавани на членовете на картела и които покриват целия период на осъщественото в тези държави нарушение, както и актуални документи, които представляват доказателства за съглашателско поведение.

109 Следователно с оглед на гореизложеното трябва да се отхвърлят всички оплаквания на жалбоподателите по отношение на отказа на Комисията да предостави на Kone освобождаване от глоби на основание точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

110 На второ място, жалбоподателите считат, че във всеки случай Kone е представило доказателства, които са дали възможност на Комисията да приеме решение за провеждане на разследване, и следователно трябва да му се предостави освобождаване от глоби на основание точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

111 В това отношение трябва да се припомни, че съгласно точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Комисията предоставя освобождаване от глоби на предприятието, първо предоставило доказателство, което по мнението на Комисията ѝ дава възможност да вземе решение за провеждане на разследване във връзка с твърдение за случай на картел, който засяга Общността. Както посочва Комисията и както следва от точка 6 от това известие, целта на посочената разпоредба е да улесни установяването на неизвестни за Комисията нарушения, които биха останали скрити, ако отсъстваха предоставените от съответното предприятие доказателства. По този начин „т[очка] 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството [от 2002 г.] цели да възнагради приноса, който позволява да се разкрие съществуването на картел, а не да възнагради подкрепата за предприемането в хода на дадено разследване на допълнителни мерки под формата на втора по-целенасочена проверка“ (съображение 786 от обжалваното решение).

112 Първо, в случая трябва да се приеме, че към момента, когато на 12 февруари 2004 г. Kone подаване искането до Комисията относно Германия, Комисията вече е осъществила, на 28 януари 2004 г., проверки именно в Германия във връзка с картел за разпределяне на пазарите в областта на асансьорите и ескалаторите, след като е била уведомена от трето лице за съществуването на картел в тази област (съображения 91, 104, 105 и 783 от обжалваното решение).

113 След като Kone не е позволило на Комисията да разкрие картела в Германия, то не може да претендира за освобождаване от глоби съгласно точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. В този контекст е неприемлив доводът на Kone, че има право на освобождаване от глоби, щом искането му е позволило на Комисията да организира успешно нови проверки в Германия през март 2004 г. Всъщност, както посочва Комисията (вж. точка 111 по-горе), точка 8, буква а) от посоченото известие не цели „да възнагради подкрепата за предприемането в хода на дадено разследване на допълнителни мерки под формата на втора, по-целенасочена проверка“.

114 Във всеки случай следва да се подчертае, че Kone изобщо не е искало освобождаване по реда на посочената разпоредба, тъй като искането му по отношение на Германия е допълнение към отправеното по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. искане във връзка с Белгия и Люксембург, което е неразделна част от него и се основава изрично на точка 8, буква б) от посоченото известие. Освен това Kone не оспорва, че по време на заседанията с Комисията е поискало освобождаване съгласно точка 8, буква а) от това известие повече от година след като е подало искането си и около девет месеца след като е уведомено от Комисията с писмо от 29 юни 2004 г., че искането му не отговаря на условията по точка 8, буква б) от същото известие.

115 Второ, следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, че заявленията на Kone от 12 и 18 февруари 2004 г. са дали на Комисията информация за друго нарушение, различно от това, което е било предмет на проверките през януари 2004 г., а именно относно картел в Германия в областта на асансьорите и ескалаторите, отнасящ се до проекти на стойност над един милион евро, а не, както излиза от решенията за проверка, за картел, който поне в европейски мащаб засяга целия пазар на асансьори и ескалатори.

116 Действително, съгласно решенията за проверка излиза, че при тяхното приемане Комисията е считала, че картелът за разпределяне на пазарите в областта на асансьорите и ескалаторите се простира най-малкото във всяка държава — членка на Съюза. Освен това от съдебната практика следва, че по отношение на решенията за провеждане на разследване Комисията трябва да посочи ясно предположенията си, които иска да потвърди (вж. в този смисъл Решение на Съда от 21 септември 1989 г. по дело Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, Recueil, стр. 2859, точка 41). Въпреки това не е необходимо в дадено решение за провеждане на разследване да са посочени точното разпределение на съответния пазар, точната правна квалификация на предполагаемите нарушения и периода, в който тези нарушения са били извършени (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 октомври 1989 г. по дело Dow Benelux/Комисия, 85/87, Recueil, стр. 3137, точка 10).

117 Трябва да се приеме, че когато през февруари 2004 г. Kone подава искането си до Комисията, последната вече е била получила информация за картел за подялба на пазарите в областта на асансьорите и ескалаторите, „засягащ Общността“ по смисъла на точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Освен това решенията за проверка ясно посочват, че разследването е съсредоточено конкретно върху дейностите на съответните предприятия на потенциалния пазар на продажба и монтаж на асансьори и ескалатори, както и върху потенциалния пазар на следпродажбените услуги и на поддръжката на тези изделия, а също и това, че Комисията е информирана за годишните срещи на управленски кадри от четиримата членове на предполагаемия картел, за да определят дяловете на всеки от тях поне във всяка от държавите — членки на Съюза. Въз основа на наличните при нея данни Комисията още през януари 2004 г. приема, че германският пазар е засегнат от този картел, поради което на 28 януари 2004 г. тя организира извършването на проверки в Германия. В това отношение твърдението на Kone, че местните поделения на ThyssenKrupp в Германия били проверени само поради това че седалището на това дружество се намирало там, се опровергава от обстоятелството, че на 29 февруари 2004 г. Комисията предприема проверки и в сградите на дъщерните дружества на групата ThyssenKrupp, които осъществяват дейност на германския пазар (съображение 104 от обжалваното решение).

118 При тези условия жалбоподателите не могат да твърдят, че нарушението, предизвикало проверките в Германия през март 2004 г. в същата област, представлява нарушение, различно от това, което е било предмет на проверките през януари 2004 г.

119 От всичко посочено следва, че към момента, в който Kone подава до Комисията своето искане по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., то не е могло повече да претендира за освобождаване от глоби съгласно точка 8, буква а) от това известие за участието си в картела в Германия.

120 На трето място, жалбоподателите твърдят, че Комисията трябвало да предприеме цялостно намаление на размера на глобата на Kone съгласно член 23, буква б), последна алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., тъй като нямало да научи за никое обстоятелство, свързано с картела в Германия, ако Kone не било подало своето искане за проява на снизхождение.

121 Съгласно посочената разпоредба „ако предприятието предостави доказателства за до този момент неизвестни на Комисията факти, които имат пряко отношение към тежестта или продължителността на евентуалния картел, Комисията не взема предвид тези факти при определяне размера на глобата на предприятието, предоставило доказателствата“.

122 Безспорно е в случая, че към момента на подаването от Kone до Комисията на свързаното с Германия негово искане от 12 февруари 2004 г. Комисията вече е имала получена информация, че съществува картел за подялба на пазарите в областта на асансьорите и ескалаторите в рамките на Съюза, а също и че германският пазар е засегнат от този картел. По този начин Комисията вече е разполагала със сведения, въз основа на които е организирала проверки в Германия около две седмици преди постъпването при нея на искането на Kone.

123 Макар сътрудничеството на Kone да е внесло съществена добавена стойност относно доказателствата, които вече са били на разположение на Комисията — нещо което е накарало последната да му предостави намаляване на размера на максималната глоба с 50 % съгласно точка 23, буква б), първа алинея, първо тире от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. (съображения 792 и 793 от обжалваното решение) — то Комисията основателно е установила в съображение 791 от обжалваното решение, че това предприятие не може да претендира за допълнително намаляване на размера на глобата съгласно точка 23, буква б), последна алинея от посоченото известие.

124 Във връзка с това трябва да се припомни, че искането на Kone се е състояло от съставени по памет едностранни декларации, които не са били придружени от точни и непротиворечащи си документи относно нарушението (вж. точки 96—109 по-горе). При тези обстоятелства искането на Kone във връзка с Германия не е съдържало доказателства с пряко въздействие върху някой от отразяващите тежестта или продължителността на нарушението елементи, но е съдържало предимно декларации, които е трябвало да бъдат потвърждавани от други доказателства, събрани по-късно от Комисията в хода на нейното разследване.

125 Следователно оплакването, изведено от неприлагането на точка 23, буква б), последна алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., трябва също да се отхвърли.

126 На четвърто място, жалбоподателите твърдят, че като отказва да предостави на Kone освобождаване съгласно точка 8 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., без да го уведоми бързо, че това освобождаване не се предоставя, Комисията нарушила оправданите правни очаквания на Kone. Правото на информираност било основно процесуално средство за защита, за да не се стига до обвиняване на самия себе си, което се потвърждавало от правото на молителя съгласно точка 17 от същото известие да оттегли дадено искане и подкрепящите го доказателства, които са били разкрити, в случаите когато е бил уведомен от Комисията, че не може да му се предостави освобождаване от глоби.

127 Налага се изводът, както е посочено в точка 29 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., че последното поражда правни очаквания, на които се основават предприятията, желаещи да информират Комисията за съществуването на картел. С оглед на оправданите правни очаквания, които желаещите да сътрудничат на Комисията предприятия са могли да изведат от това известие, Комисията е длъжна да се съобразява с тях в преценката на сътрудничеството на Kone при определяне на размера на наложената му глоба (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 608 и Решение на Общия съд от 15 март 2006 г. по дело Daiichi Pharmaceutical/Комисия, T-26/02, Recueil, стр. II-713, точка 147).

128 В случая следва да се посочи, че по отношение на нарушението в Германия Kone подава на 12 февруари 2004 г. искане до Комисията, допълнено на 18 февруари 2004 г. Освен това безспорно е, че на 29 юни 2004 г. Комисията отхвърля искането за освобождаване на Kone, като го уведомява, че условията по точка 8, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. не са изпълнени.

129 Дори съгласно точка 12 от това известие „предприятието [да се] уведомява незабавно, че не може да ползва освобождаване от глоби за предполагаемото нарушение“, то щом условията за предоставяне на подобно освобождаване очевидно не са изпълнени, Kone не е могло да има оправдани правни очаквания за пълно освобождаване от глоби поради периода от време, което е изтекло от подаването на неговото искане до решението за отказ от 29 юни 2004 г.

130 Всъщност, от една страна, съгласно точка 15 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., ако условията по точка 8, букви а) и б) са изпълнени, „Комисията предоставя писмено на [съответното] предприятие условно освобождаване от глоби“. От това следва, че даден икономически субект не би могъл поначало да обоснове единствено на мълчанието на Комисията своите оправдани правни очаквания за предоставянето на освобождаване от глоби.

131 От друга страна и при всички случаи от направения в точки 96—119 по-горе анализ следва, че Kone не е могло да очаква да ползва в дадения случай освобождаване от глоби на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., след като е трябвало да знае, че нито условията по точка 8, буква а), нито тези по точка 8, буква б) от посоченото известие са били изпълнени, още повече че Kone не оспорва, както бе посочено в точка 114 по-горе, че е поискало освобождаване съгласно точка 8, буква а) от това известие едва около девет месеца след отхвърлянето на неговото искане за освобождаване.

132 Накрая, жалбоподателите не биха могли да претендират, че поведението на Комисията е засегнало правата на Kone по точка 17 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. В действителност нищо не е препятствало Kone да оттегли подаденото на основание на това известие свое искане и/или доказателствата, които вече е разкрило към момента, в който Комисията го е уведомила за решението да не му се предоставя освобождаване от глоби.

133 Следователно оплакването, изведено от нарушението на принципа на защита на оправданите правни очаквания, следва също да се отхвърли.

134 На пето място, жалбоподателите твърдят, че отказът на Комисията да предостави освобождаване на Kone съгласно точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е дискриминационен. Преди подаването на искането на Kone за освобождаване Комисията не разполагала с повече улики за съществуващ в Германия картел, отколкото е имала за съществуването на картел в Нидерландия, преди Otis да подаде своето искане за освобождаване. Проверките в помещенията на ThyssenKrupp през януари 2004 г. били осъществени, тъй като ThyssenKrupp е имало седалище в Германия, а не поради извършването от страна на Комисията на разследване за картел в Германия. Поради това, ако седалището на ThyssenKrupp беше установено в която и да е друга държава членка, точка 8, буква а) от Известието щяло да се приложи спрямо Kone, доколкото към момента на подаването на неговото искане за освобождаване в Германия вече не се е провеждало никакво разследване.

135 Следва да се припомни, че постоянната съдебна практика е в смисъл, че Комисията не би могла в рамките на своята преценка на оказаното от членовете на даден картел съдействие да нарушава принципа на равно третиране (вж. Решение на Общия съд по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, точка 68 по-горе, точка 237 и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия, T-31/99, Recueil, стр. II-1881, точка 240 и цитираната съдебна практика).

136 Въпреки това положението на Otis в Нидерландия в момента на подаване на неговото искане за проява на снизхождение през март 2004 г. (съображение 127 от обжалваното решение) не е сравнимо с това на Kone в Германия в момента на подаването на неговото искане за освобождаване на 12 февруари 2004 г. (съображение 105 от обжалваното решение).

137 В действителност Комисията не е била включила Нидерландия нито в първата серия на своите разследвания от януари 2004 г., нито във втората серия от разследвания от март 2004 г. Първите разследвания в Нидерландия се осъществяват едва на 28 април 2004 г. и са предизвикани от искането за освобождаване, подадено през март 2004 г. от Otis (съображение 837 от обжалваното решение).

138 Напротив, към 12 февруари 2004 г., когато Kone подава искането по отношение на Германия, Комисията вече е била извършила на 28 януари 2004 г. проверки в Германия във връзка с картел за подялба на пазарите в областта на асансьорите и ескалаторите (съображения 104, 105 и 783 от обжалваното решение).

139 Накрая, както бе посочено в точка 117 по-горе и както следва от преписката, проверките, които Комисията извършва на 28 януари 2004 г. в Германия, са осъществени не само по седалището на TKAG и TKE в Дюселдорф, но и в две германски дъщерни дружества — TKA в Щутгарт и ThyssenKrupp Aufzug AG в Есен (съображение 104 от обжалваното решение). Предвид това последно обстоятелство жалбоподателите не биха могли да претендират, че извършените в Германия проверки са били осъществени единствено поради това че седалището на ThyssenKrupp е в тази държава членка.

140 При тези условия, тъй като положението на Kone и на Otis не е сравнимо, Комисията не е нарушила принципа на равно третиране, като е отказала на Kone предоставяне на освобождаване от глоби съгласно точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. за неговото сътрудничество за установяване на нарушението в Германия.

141 От всичко гореизложено следва, че всички оплаквания на Kone относно прилагането на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. във връзка с неговото сътрудничество за установяване на нарушението в Германия следва да се отхвърлят.

142 На шесто място, жалбоподателите твърдят, че Комисията е нарушила правото на защита на Kone, като не му е съобщила в хода на административното производство определени документи, които могли да бъдат полезни за неговата защита.

143 Съгласно установената съдебна практика зачитането на правото на защита във всяко производство, което би могло да приключи с налагане на санкции, по-специално с глоби или периодични имуществени санкции, е основен принцип на правото на Съюза, който трябва да се спазва, дори да става дума за административно производство (вж. Решение на Съда по дела Papierfabrik August Koehler/Комисия, точка 31 по-горе, точка 34 и Решение на Съда по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 32 по-горе, точка 26 и цитираната съдебна практика).

144 Съгласно съдебната практика достъпът до преписката по дела, свързани с конкуренцията, има за цел по-конкретно да се позволи на адресатите на изложение на възраженията да се запознаят с доказателствата, съдържащи се в преписката на Комисията, за да могат ефикасно да се произнесат по изводите, до които е стигнала Комисията в своето изложение на възраженията въз основа на тези доказателства. Достъпът до преписката е свързан по този начин с процесуалните гаранции, които имат за цел да закрилят правото на защита, и по-конкретно да гарантират ефективното упражняване на правото на изслушване (вж. в този смисъл Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 68; вж. също Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 33 и цитираната съдебна практика).

145 Следователно Комисията е задължена да предостави достъп на засегнатите от прилагането на член 81, параграф 1 ЕО предприятия до всички документи, които е събрала в хода на разследването — както насочените против тях, така и тези, които са в тяхна полза, — освен при наличието на поверителни търговски данни за други предприятия, на вътрешни за институцията документи и на друга поверителна информация (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 144 по-горе, точка 68 и Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 144 по-горе, точка 34).

146 Освен това следва да се припомни, че самата липса на съобщаване на даден уличаващ документ е нарушение на правото на защита само ако засегнатото предприятие може да докаже, че Комисията се е основала на този документ, за да подкрепи своето твърдение за съществуването на нарушение, и това твърдение е могло да се докаже единствено чрез позоваване на този документ (Решение на Съда от 25 октомври 1983 г. по дело AEG-Telefunken/Комисия, 107/82, Recueil, стр. 3151, точки 24—30, Решение на Съда от 9 ноември 1983 г. по дело Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Комисия, 322/81, Recueil, стр. 3461, точки 7—9 и Решение по дело SGL Carbon/Комисия, точка 83 по-горе, точка 97).

147 От друга страна, по отношение на несъобщаването на оневиняващ документ, съгласно установената съдебна практика засегнатото предприятие трябва единствено да докаже, че неговото несъобщаване е могло да повлияе в негова вреда на развитието на производството и на съдържанието на решението на Комисията. Достатъчно е предприятието да докаже, че е могло да използва в такъв смисъл посочения оневиняващ документ в своята защита и че ако е имало възможност да се позове на него в хода на административното производство, е щяло да посочи елементи, които не съответстват на изводите, направени на този стадий от Комисията, и следователно да повлияе по някакъв начин на отразените в решението нейни оценки, поне що се отнася до тежестта и продължителността на поведението, в което е упрекнато, а с това и до размера на глобата (вж. Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 144 по-горе, точки 74 и 75 и цитираната съдебна практика).

148 На първо място, жалбоподателите твърдят, че в обжалваното решение Комисията се основала на някои документи, без да даде възможност на Kone да ги

проучи, нито да бъде изслушано във връзка с тяхното съдържание и без тези документи да бъдат споменати в изложението на възраженията. В това отношение жалбоподателите се позовават на документите, посочени в бележката под линия на страница 927, в рамките на съображение 783 от обжалваното решение.

149 Налага се изводът, че документите, на които се позовават жалбоподателите и които са иззети в Германия от ThyssenKrupp при осъществената на 28 януари 2004 г. проверка, не са използвани от Комисията за установяване на съществуването на извършено в Германия нарушение. Те са споменати само в бележката под линия на страница 927, в рамките на съображение 783 от обжалваното решение, което се отнася, в частта му, посветена на глобата, на отказа на Комисията да предостави на Kone освобождаване от глоби въз основа на точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

150 Все пак посоченият отказ на Комисията в обжалваното решение се основава преди всичко не на документите, цитирани в бележката под линия на страница 927, а на заключението, направено въз основа на предоставените ѝ от трето лице сведения преди подаването на 12 февруари 2004 г. на искането на Kone, че Комисията е направила проверки в Германия още на 28 януари 2004 г. (съображение 783 от обжалваното решение). Следователно това оплакване трябва да се отхвърли.

151 На второ място, жалбоподателите посочват, че правото на защита на Kone било нарушено, тъй като дружеството не получило достъп в хода на административното производство до множество документи или до части от документи, считани за поверителни от Комисията, които биха могли да му помогнат да докаже, че искането му от 12 февруари 2004 г. отговаря на условията по точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Ставало дума за една по-пълна версия на заявленията на третото лице, която не е поверителна, за ограничен брой документи, намерени в помещенията на ThyssenKrupp при осъществената в Германия на 28 януари 2004 г. проверка, и за указания относно извършването на проверките през март 2004 г.

152 Според жалбоподателите, ако Kone е имало достъп до тези документи, то е могло да докаже в хода на административното производство, че без да се вземе предвид искането на Kone от 12 февруари 2004 г., Комисията не е разполагала с достатъчни улики за съществуването на нарушение в Германия, за да може да разпореди предприемането на втора вълна от проверки в тази държава членка през март 2004 г. По този начин Kone могло да докаже, че неговото искане от 12 февруари 2004 г. е в основата на предприетите в Германия през март 2004 г. проверки и по този начин е могло да получи освобождаване от глоби по реда на точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Освен това по този начин Kone могло да докаже, че посочените от Комисията доводи, за да му откаже този достъп, били неоснователни.

153 Следователно е необходимо да се разгледа дали в светлината на посочената в точки 143—147 по-горе съдебна практика жалбоподателите са доказали, че неразкриването на тези данни е могло да повлияе в тяхна вреда на развитието на административното производство и на съдържанието на обжалваното решение.

154 Съгласно направения в точки 110—119 по-горе анализ Комисията основателно е приела в съображения 783—786 от обжалваното решение, че към 12 февруари 2004 г., когато Kone подава искане относно Германия, и доколкото това искане е могло да се определи като основано на точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., дружеството не е могло повече да претендира за освобождаване от глоби въз основа на тази разпоредба по отношение на участието си в картела в Германия. Всъщност към момента на подаване в Комисията на искането на Kone за проява на снизходителност Комисията вече е била осъществила, на 28 януари 2004 г., проверки в Германия по отношение на картела за подялба на пазарите в областта на асансьорите и ескалаторите (съображения 104, 105 и 783 от обжалваното решение), след като е била уведомена от трето лице за съществуването на картел в тази област.

155 Следователно не може да се приеме оплакването на жалбоподателите, изведено от нарушаването на правото на защита поради непредоставен достъп в

хода на административното производство до посочените по-горе в точка 151 доказателства. След като Kone не е било първото предприятие, предоставило на Комисията доказателства от естество да ѝ позволят да приеме решение за провеждането на разследване по реда на член 14, параграф 3 от Регламент № 17, то всеки друг довод, който дружеството е могло да посочи в рамките на административното производство, ако имаше достъп до посочените по-горе в точка 151 доказателства, не е могло да промени становището на Комисията по отношение на искането му за проява на снизхождение. Освен това, дори ако жалбоподателите бяха успели да установят, че посочените по-горе в точка 151 доказателства, до които им е бил отказан достъпът, са могли да им помогнат да докажат, че основаното на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. искане от 12 февруари 2004 г. спазва условията по точка 8, буква а) от това известие, то трябва да се посочи, че жалбоподателите дори не са поискали от Комисията достъп до всички документи, които са били иззети при извършените на 28 януари 2004 г. проверки в ThyssenKrupp — нещо, което те изрично признават в съдебното заседание, в отговор на поставен от Общия съд въпрос, като обясняват, че към онзи момент Kone не е възнамерявало да иска намаляване на глобите на основание точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

156 Следователно, дори да се предположи, че Комисията е допуснала нередност, като не е уведомила Kone за посочените по-горе в точка 151 доказателства — нещо, което не е установено с оглед на твърденията на Комисията, че подобни доказателства са поверителни или представляват вътрешни за тази институция документи (вж. точка 145 по-горе) — и поради това Kone беше получило достъп до всички поискани документи, то дружеството нямаше да може да докаже, че Комисията не е разполагала преди датата на подаване на неговото искане за проява на снизхождение с достатъчно улики за съществуването на нарушение в Германия, за да може да разпореди предприемането на втора вълна от проверки в тази държава членка през март 2004 г. В действителност, след като Kone не е поискало достъп до всички документи, иззети при осъществената на 28 януари 2004 г. проверка в ThyssenKrupp, при всички случаи то не е било в състояние да докаже, че Комисията не е разполагала с достатъчно улики, за да осъществи втора вълна от проверки в Германия. Поради това оплакването на жалбоподателите следва да се отхвърли.

157 При тези обстоятелства не следва също така да се уважи искането на жалбоподателите за предприемането на процесуално-организационни действия, целящи да задължат Комисията да представи посочените по-горе в точка 151 доказателства.

158 Следователно правното основание, изведено от нарушението на правото на защита, трябва да се отхвърли.

159 От всичко изложено дотук следва, че оплакванията на Kone във връзка с прилагането на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. спрямо неговото съдействие за установяването на нарушението в Германия следва да се отхвърлят като цяло.

По сътрудничеството на Kone за установяване на нарушението в Нидерландия

160 Kone, което е третото предприятие, подало заявление за картела в Нидерландия по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. (съображения 130 и 846 от обжалваното решение), не получава намаление на глобата за този картел на основание на това известие (съображение 850 от обжалваното решение). По този въпрос Комисията пояснява следното в съображения 848 и 849 от обжалваното решение:

„848 Твърдения на Kone по отношение на Нидерландия [*поверително*].

849 Твърденията на Kone в неговото заявление [по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002] са двусмислени по отношение на обхвата на неговото участие в дейностите на картела и на антиконкурентната насоченост на обсъжданията. [*поверително*]. По-нататък Kone набляга на

обстоятелството, че някои решения са били обосновани от оправдани икономически интереси. Предвид тази двусмисленост и обстоятелството, че при подаването на заявлението от Kone Комисията вече е разполагала със значим набор от доказателства [*поверително*], заявлението на Kone относно Нидерландия не е предоставило на Комисията нови съществени доказателства, по-обхватни подробности или данни, които биха могли най-общо да подсилят нейната способност да докаже нарушението. Следователно условията на т[очка] 21 от Известието относно сътрудничеството [от 2002 г.] не са изпълнени".

161 На първо място, жалбоподателите посочват, че Комисията е нарушила точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. при преценката си на сътрудничеството на Kone. Всъщност Kone сложило край на своето участие в нарушението, когато е подало искането си за освобождаване от глоби и предоставило на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение, които са имали съществена добавена стойност в сравнение с доказателствата, с които Комисията вече е разполагала.

162 Трябва да се припомни, че предвид свободата на преценка, с която разполага Комисията, за да оцени сътрудничеството на дадено предприятие по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и особено за да оцени дали определени доказателства предоставят съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от това известие, то само явното превишаване на пределите на тази свобода на преценка може да бъде санкционирано от Общия съд (вж. в този смисъл Решение от 18 юни 2008 г. по дело Hoechst/Комисия, точка 83 по-горе, точка 555).

163 Следователно трябва да се разгледа дали Комисията явно е превишила пределите на свободата си на преценка, като е установила, че предоставените от Kone доказателства не дават съществена добавена стойност в сравнение с доказателствата, с които тя вече е разполагала към момента на подаване от страна на това дружество на искането за проява на снизхождение.

164 В това отношение трябва да се припомни, че съгласно точка 7 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. „сътрудничеството от страна на едно или повече предприятия може да оправдае намаляването на глобите от страна на Комисията“, както и че „[в]сяко намаляване на глобата трябва да отразява действителния принос на предприятието от гледна точка на качеството и времето за доказване на нарушението от Комисията“. Освен това съгласно точка 22 от посоченото известие „[п]онятието „добавена стойност“ се отнася за степента, в която представените доказателства поради самата си същност и/или степен на подробност засилват способността на Комисията да докаже твърдения картел“. Посочено е също така, че „[п]ри оценката си Комисията по принцип ще счита, че писмени доказателства, произхождащи от времето, за което се отнасят фактите, имат по-голяма стойност от доказателствата, създадени впоследствие“, както и че „[у]личаващите доказателства, които са пряко свързани с разглежданите факти, по принцип ще се считат за по-ценни от тези, които имат само косвена връзка“. Накрая, точка 24 от това известие определя, че „[в]сяко предприятие, което желае да получи освобождаване от глоби, следва да предостави на Комисията свързани с разглеждания картел доказателства“.

165 Първо, що се отнася до самата същност на представените доказателства, налага се изводът, че Kone не е представило на Комисията актуални доказателства. В заявлението си относно Нидерландия Kone се е ограничило да изложи обяснения и наблюдения по отношение на договори и на проведени в Нидерландия обсъждания между Kone, Schindler, Otis, ThyssenKrupp и MEE (заедно наричани по-нататък „групата на петте“), като едновременно с това отрича те да имат антиконкурентен характер. [*поверително*]

166 Второ, що се отнася до нивото на точност на предоставените доказателства, трябва да се отбележи, че според жалбоподателите Kone е представило подробни сведения [*поверително*]. В това отношение Kone съобщило данни за проекта [*поверително*], които били използвани за установяването на началната дата на неговото участие и на участието на Schindler в картела в Нидерландия. Също

така Kone предоставило определена информация, която не била използвана от Комисията в обжалваното решение.

167 Що се отнася до [*поверително*], жалбоподателите твърдят, че са предоставили на Комисията сведения със съществена добавена стойност [*поверително*].

168 В това отношение трябва да се посочи, че съгласно предоставените от Kone данни в подаденото по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. негово заявление се отрича обсъжданията, проведени в рамките на групата на петте, да са имали насочен срещу конкуренцията предмет. В действителност Kone твърди в своето заявление по-специално че [*поверително*]. Освен това Kone твърди в заявлението си, че по време на заседанията на групата на петте, на които е присъствало, участниците [*поверително*].

169 При тези условия Комисията основателно е могла да заключи в съображение 849 от обжалваното решение, че посочените в точка 167 по-горе сведения, които са били предоставени от Kone чрез неговото заявление, са двусмислени, и с други думи, им липсва достатъчна точност, за да може да им се придаде съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Всъщност трябва да се приеме, че когато дадено предприятие не предоставя на Комисията заедно със своето искане за проявяване на снизходителност актуални доказателства, то я уведомява за сведения, които преди това са ѝ били неизвестни, като тези сведения могат да се приемат за съществено подсилващи способността на Комисията да докаже твърдения картел само ако предприятието свърже тези сведения със съществуването на картела, при което приносът на предприятието следва действително да засили способността на Комисията да докаже съществуването на нарушението. В случая обаче, както подчертава Комисията, свързаното с Нидерландия заявление на Kone по-скоро е намалило доказателствената стойност на данните, с които тя вече е разполагала, по-конкретно тъй като Kone е отрекло проведени между конкуренти обсъждания да имат предмет, насочен срещу конкуренцията.

170 Освен това, що се отнася най-напред до твърдението за предоставени данни [*поверително*], трябва да се отбележи, че Kone не обяснява в своето искане за проява на снизхождение по какъв начин са били разпознати проектите, предмет на картела, и не предоставя също така сведения за механизма на подялба, който е бил договорен между участниците в картела в Нидерландия. [*поверително*]. При тези обстоятелства твърдението за предоставени от Kone данни [*поверително*] не може да се приеме като задоволително съгласно условията в точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. В това отношение е без значение като обстоятелство цитираната от Комисията в съображение 430 от обжалваното решение извадка от заявлението на Kone в подкрепа на твърдението му, че групата на петте искала да поддържа стабилността на цените на пазара.

171 По-нататък, по отношение на общия комитет (съображения 391 и 398 от обжалваното решение), заявлението на Kone съдържа сведения [*поверително*]. Въпреки това, както бе споменато в точка 168 по-горе, Kone отрича те да са имали насочен срещу конкуренцията предмет, като посочва, че [*поверително*]. Следователно никаква съществена добавена стойност по отношение на общия комитет не може да бъде придадена на заявленията на Kone, изложени в неговото искане за проява на снизходителност. Във всеки случай следва също така да се подчертае, че за събиранията на общия комитет Комисията вече е знаела към момента на подаване на искането на Kone за проява на снизходителност на 19 юли 2004 г., тъй като те са били посочени в заявлението на ThyssenKrupp от април 2004 г. и в допълнението към него от 11 май 2004 г. и за тях е имало преки данни в документите, иззети на 28 април 2004 г. при извършената проверка в ThyssenKrupp (съображение 398 от обжалваното решение и документите, цитирани в бележката под линия на страници 577 и 578).

172 Накрая, по отношение на груповите договори трябва да се подчертае, че те са споменати в обжалваното решение (съображения 457—463 от обжалваното решение), тъй като са породили необходимостта от създаване на друга система за подялба на проектите. В заявлението си по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Kone обаче само уведомява Комисията [*поверително*]. Следователно никаква съществена добавена стойност по отношение на груповите договори не може да бъде придадена на заявленията на Kone, изложени в неговото искане за проява на снизходителност.

173 Що се отнася до твърдението за предоставените от Kone сведения по отношение на създаването на картела, [*поверително*] трябва да се посочи, че заявлението на Kone от 19 юли 2004 г. наистина съдържа сведения [*поверително*]. Въпреки това, както вече бе установено в точка 168 по-горе, Kone се е опитало да докаже, че събитията биха могли да се обяснят с правомерни икономически обосновани причини.

174 Както обаче бе посочено в точка 169 по-горе, когато предприятие, което не предостави на Комисията заедно с искането си за проява на снизходителност актуални доказателства, я уведомява за сведения, които преди това са ѝ били неизвестни, тези сведения могат да се приемат за съществено подсилващи способността на Комисията да докаже твърдения картел само ако предприятието свърже тези сведения със съществуването на картела.

175 В случая поради техния двусмислен характер сведенията, предоставени от Kone в неговото заявление, отнасящо се до Нидерландия, са потвърдили само датите на срещите и обсъжданите на тях проекти, които могат да се разглеждат като част от нарушението единствено благодарение на направените от Otis и от ThyssenKrupp заявления и благодарение на доказателствата, предоставени от тях или получени от Комисията по независим начин, посредством провеждането на задълбочено разследване. При тези условия Комисията основателно е приела, че съдържащите се в заявлението на Kone сведения относно обсъжданите между конкуренти проекти и провежданите от конкуренти срещи не внасят съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

176 В това отношение жалбоподателите подчертават, че сведения по отношение на проекти [*поверително*], които Kone е предоставило на Комисията, са били използвани в обжалваното решение (съображения 519 и 523 от обжалваното решение), за да се установи началната дата на участието на Kone, както и на Schindler, в дейностите по споразумението в Нидерландия към 1 юни 1999 г. Въпреки това, както бе посочено в точка 175 по-горе, налага се изводът, че тези

сведения са потвърдили само датата на срещата и обсъждания на нея проект, без обаче Kone да признава насочения срещу конкуренцията характер на срещата по този проект. В този смисъл, както бе припомнено в точка 164 по-горе, всяко намаляване на глобата трябва да отразява действителния принос на предприятието от гледна точка на качественото доказване от страна на Комисията на нарушението. При тези условия не следва да се счита, че сведенията относно проекта [*поверително*], на които се позовават жалбоподателите и които се съдържат в заявлението на Kone, внасят съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

177 По отношение на сведенията, предоставени от Kone на Комисията, които обаче не са споменати в обжалваното решение, самото им неизползване с оглед на доказването на съществуването на картел в Нидерландия показва, че тези сведения не са подсилили способността на Комисията да докаже нарушението и поради това не са имали съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. В това отношение, що се отнася до проекта [*поверително*], конкретно посочен от Kone и споменат в изложението на възраженията на Комисията, но чието описание е пропуснато в обжалваното решение, с който във всички случаи не се внася съществена добавена стойност, а интерес представляват само предоставените от Kone сведения за този проект (вж. точка 176 по-горе), то следва да се посочи, както прави Комисията, че макар сведенията, с които тя е разполагала, ясно да са сочили за наличието на споразумение, те все пак не са позволили да се стигне до достоверно заключение относно съдържанието на подобно споразумение, поради което и Комисията не е споменала този проект в поместения в подточка 12.2.4 от обжалваното решение изключващ списък с проекти, които са били предмет на разпределяне.

178 Трето, жалбоподателите не могат да извличат довод от броя на позоваванията, които се правят в обжалваното решение, на подаденото по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. заявление на Kone. Всъщност това, че в обжалваното решение Комисията е използвала целия набор от доказателства, с които разполага, а те включват и предоставените ѝ от Kone чрез неговото

заявление сведения, не означава въпреки всичко, че тези сведения внасят съществена добавена стойност спрямо сведенията, с които към този момент тя вече е разполагала.

179 Четвърто, дори ако не можеше да се изключи поначало, както твърдят жалбоподателите, че съществена добавена стойност внасят сведенията, предоставени от предприятие, което е трето или четвърто в поредността на подалите искане по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., то трябва да се направи изводът, че в дадения случай, с оглед на естеството и на нивото на точност на предоставените от Kone доказателства, Комисията при всички случаи явно не е превишила пределите на свободата си на преценка, като е приела, че тези доказателства не внасят съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от това известие. От този анализ всъщност следва, че дори да се предположи, че предоставени със заявлението на Kone сведения са могли да имат определена добавена стойност, доколкото са довеждали до знанието на Комисията неизвестни дотогава обстоятелства, то не би могло да се приеме, че те засилват съществено способността на Комисията да докаже съществуването на даденото нарушение, предвид съдържащи се в това заявление неточности по отношение на антиконкурентното естество на провежданите между конкурентите обсъждания.

180 От всичко изложено по-горе следва, че оплакването, изведено от нарушаването на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., следва да се отхвърли.

181 На второ място, жалбоподателите обръщат внимание, че Kone е оказало пълно и постоянно сътрудничество на Комисията, като през цялото време на разследването ѝ е предоставяло всичките сведения, с които е разполагало. По този начин Kone е признало участието си в картела в Нидерландия още щом е научило чрез собствените си вътрешни проучвания за участието на своето нидерландско дъщерно дружество.

182 При все това от предходния анализ следва, че предоставените от Kone доказателства не са внесли съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. При това положение и съгласно тази разпоредба Комисията с основание е приела, че въз основа на посоченото известие Kone не може да получи намаляване на размера на глобата.

183 Ако съгласно точка 23, буква б), втора алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. обхватът и продължителността на сътрудничеството могат наистина да се вземат предвид от страна на Комисията при определянето в приложимия диапазон на намалението на размера на глобата, което се прави за предприятие, предоставило доказателства, внасящи съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от това известие, то позоваването на жалбоподателите в настоящия случай на обхвата и продължителността на сътрудничеството на Kone не е релевантно, тъй като във всички случаи условията по точка 21 от посоченото известие не са изпълнени.

184 Следователно оплакването, изведено от обхвата и продължителността на сътрудничеството на Kone, следва да се отхвърли.

185 На трето място, жалбоподателите твърдят, че с отказа Kone да използва възможността по точка Б от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Комисията не е зачела принципа на защита на оправданите правни очаквания. В действителност лицата, искащи освобождаване от глоби по реда на това известие, можели да очакват изпълнението на определените в него условия да има като последица освобождаването от глоба или намаляването на нейния размер. Заявлението на Kone по отношение на Нидерландия изпълнявало именно условията на това известие.

186 Както е посочено в точка 29 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., то създава правни очаквания, на които се основават предприятията, желаещи да уведомят Комисията за съществуването на картел. С оглед на оправданите правни очаквания, които желаещите да сътрудничат с Комисията предприятия

могат да имат въз основа на това известие, Комисията е била длъжна при определянето на размера на наложената на Kone глоба да има предвид тези очаквания във връзка със сътрудничеството на това дружество (вж. в този смисъл Решение по дело HFB и др./Комисия, точка 127 по-горе, точка 608 и Решение по дело Daiichi Pharmaceutical/Комисия, точка 127 по-горе, точка 147).

187 Въпреки това, след като жалбоподателите не са доказали, че Комисията е нарушила разпоредбите на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. при преценката на сътрудничеството на Kone, оплакването, изведено от нарушението на принципа на защита на оправданите правни очаквания, следва също да се отхвърли.

188 На четвърто място, жалбоподателите твърдят, че отказът на Комисията да уважи искането на Kone за проява на снизходителност по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. не зачита принципа на равно третиране.

189 От една страна, заявлението на Kone не било по-двусмислено от тези на Otis или на ThyssenKrupp. Първо, Otis отричало съществуването на структурен картел и твърдяло, че нарушението е погасено по давност. Второ, ThyssenKrupp твърдяло в своето искане за проява на снизходителност, че срещите се осъществявали нередовно и имало дълги периоди, в които не се провеждали срещи. След това ThyssenKrupp заявило, че нарушението се отнасяло до малък брой проекти. Трето, заявлението на Kone било подадено два месеца и половина след извършването на проверките на Комисията в Нидерландия, тоест относително рано в рамките на производството. Във всички случаи моментът, в който е подадено искането за освобождаване от глоби, не бил от значение, щом с него се внасяла съществена добавена стойност. Впрочем във връзка с картела в Германия Schindler получило намаление от 15 % за заявление, подадено почти осем месеца след извършване на проверките в Германия и три месеца след изпращането от

страна на Комисията на искания за разяснения до участниците в нарушението в тази държава членка (съображения 110, 112 и 856 от обжалваното решение).

190 От друга страна, положението на Kone трябвало да се сравнява с това на ThyssenKrupp в Белгия. ThyssenKrupp всъщност получило намаление с 20 % на размера на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. (съображения 769—773 от обжалваното решение). Въпреки това ThyssenKrupp било третото поред предприятие, подало искане за освобождаване в Белгия, и неговото искане се ограничавало до представянето на декларации, а не на документални доказателства, потвърждаващи доказателствата, с които Комисията вече е разполагала. Освен това към момента на подаване на това искане Комисията вече имала много повече доказателства за картела в Белгия, отколкото за картела в Нидерландия след подаването от Kone на неговото искане за освобождаване от глоби. Следователно отказът да се направи намаление за Kone по отношение на картела в Нидерландия бил дискриминационен.

191 Както бе припомнено в точка 135 по-горе, съгласно постоянната съдебна практика Комисията не би могла в рамките на своята преценка на оказаното от членовете на даден картел съдействие да нарушава принципа на равно третиране.

192 Що се отнася, първо, до твърдението за нарушение на принципа на равно третиране при преценката на оказаното от членовете на картела в Нидерландия сътрудничество, трябва да се посочи, че Otis е получило освобождаване от глоби, тъй като съгласно точка 8, буква а) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е било първото предприятие, предоставило на Комисията доказателства, които са ѝ позволили да приеме решението за провеждане на разследване (съображение 837 от обжалваното решение). Следователно положението на Otis не може да се сравни с това на Kone, което подава своето заявление по отношение на Нидерландия на основание на посоченото известие, когато Комисията вече е извършила проверки в тази държава членка (съображение 846 от обжалваното решение).

193 От своя страна ThyssenKrupp е второто предприятие, което подава заявление по отношение на Нидерландия по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. на 28 април 2004 г., тоест в деня на провеждането от страна на Комисията на проверките в тази държава членка (съображения 128, 129 и 840 от обжалваното решение). То получава намаление на размера на глобата с 40 % съгласно точка 23, буква б), първа алинея, първо тире от това известие, тъй като е първото предприятие, изпълнило условията по точка 21 от посоченото известие чрез предоставянето на Комисията на доказателства, които внасят съществена добавена стойност (съображение 844 от обжалваното решение). Следва да се посочи, че съгласно точка 23, буква б), първа алинея, първо тире от това известие Kone не е могло да получи намаление на глобата на основание на тази разпоредба, тъй като предвиденото в нея намаление на размера на глобата е запазено само за едно предприятие и това в случая е ThyssenKrupp, чието сътрудничество предхожда това на Kone.

194 Независимо от направения в предишната точка извод, оказаното от Kone сътрудничество не може да се сравни с това на ThyssenKrupp. Безспорно е всъщност, че ThyssenKrupp е представило ново доказателство едновременно със своето искане за проява на снизходителност, което е подпомогнало Комисията да докаже действието на споразумението (съображение 842 от обжалваното решение). От своя страна Kone не представя никакво друго актуално доказателство. Освен това от декларациите на ThyssenKrupp от април, май и октомври 2004 г. е видно, че за разлика от Kone ThyssenKrupp никога не се е опитвало да отрича съществуването на картел в Нидерландия или да предизвиква съмнения относно съществуването на подобен картел. Най-сетне, Kone подава своето заявление едва на 19 юли 2004 г. (съображение 130 от обжалваното решение), а ThyssenKrupp вече е било подало своето заявление през април 2004 г. (съображение 129 от обжалваното решение). Датата, на която се подава заявлението по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., е важна за преценката на добавената стойност на предоставените доказателства, при положение че тази преценка се прави в зависимост от доказателствата, с които Комисията вече е разполагала (точки 7 и 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.).

195 При тези условия, след като положението, от една страна, на Kone, и от друга страна, на Otis и на ThyssenKrupp, не са сравними, Комисията, без да нарушава принципа на равно третиране, е отказала да направи намаление на размера на глобата на Kone заради неговото сътрудничество при установяването на нарушението в Нидерландия.

196 Второ, що се отнася до начина на третиране на ThyssenKrupp с оглед на неговото сътрудничество с Комисията във връзка със създадения в Белгия картел, трябва да се посочи, че преценката за това кое представлява съществена добавена стойност предполага по определение да се направи анализ, съобразно контекста на доказателствата, с които разполага Комисията по отношение на даденото нарушение, като по този начин отнасящите се до различните нарушения данни, в случая нарушенията в Белгия и Нидерландия, се окажат несравними.

197 Трябва да се посочи във всеки случай, че по отношение на нарушението в Белгия Kone не оспорва това, че искането на ThyssenKrupp за проява на снизходителност е потвърдило доказателствата, с които Комисията вече е разполагала. Обратно, по отношение на нарушението в Нидерландия от точки 165—180 по-горе следва, че искането на Kone за проява на снизходителност не е предоставило съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. След като положенията на различните предприятия не са сравними, то без да наруши принципа на равно третиране, Комисията основателно е отказала на Kone намаляване на неговата глоба за сътрудничеството му за установяването на картела в Нидерландия.

198 От всичко гореизложено следва, че оплакванията на Kone във връзка с приложението на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. спрямо неговото съдействие за установяването на нарушението в Нидерландия следва да се отхвърлят изцяло.

По правното основание, изведено от нарушаването на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране при определянето на размера на намалението на глобите, предоставено за оказаното от Kone сътрудничество в хода на административното производство

Предварителни бележки

199 В точка 614 от изложението на възраженията Комисията посочва, че можело „глобата да бъде намалена при сътрудничество извън предвиденото в Известието относно сътрудничеството [от 2002 г.], особено ако дружеството не оспорва констатираните от Комисията факти или оказва допълнително съдействие за изясняването и допълването им“.

200 В съображение 758 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че „[д]околкото точка 614 от изложението на възраженията в случая поражда определени очаквания, [тя] ще я тълкува в полза на предприятията, които поради тази точка са сътрудничили за установяването на нарушението, описано в [обжалваното] решение, като не са оспорили фактите или са предоставили друга информация или допълнителни пояснения“.

201 По този начин за всички участници в четирите нарушения, с изключение на освободените от глоби предприятия (съображения 762, 817 и 839 от обжалваното решение) и с изключение на Kone за картела в Нидерландия (съображение 851 от обжалваното решение), Комисията намалява глобите с 1 % поради сътрудничеството им извън предвиденото в Известието относно сътрудничеството от 2002 г., доколкото не са оспорили фактите, констатирани в изложението на възраженията (съображения 768, 774, 777, 794, 801, 806, 813, 824, 829, 835, 845, 854, 855 и 856 от обжалваното решение).

202 Необходимо е последователно да се разгледат, първо, оплакванията на Kone за твърдяната неправомерност на равнището на намаление на размера на глобата, предвид неоспорването на свързаните с нарушението в Германия факти, след това, оплакванията на Kone относно отказа на Комисията да намали допълнително размера на глобата, предвид предоставената информация или допълнителните уточнения, които са свързани с нарушението в Германия, и накрая, доводите относно отказа на Комисията да намали размера на глобата на Kone, предвид твърдяното сътрудничество при установяване на нарушението в Нидерландия извън уредените с Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи.

Относно равнището на намаление на размера на глобата, предвид неоспорването на свързаните с нарушението в Германия факти

203 Жалбоподателите считат, че могат да претендират за намаление на размера на глобата с поне 10 % на основание на тяхното сътрудничество за доказването на картела в Германия извън предвиденото в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. В този смисъл Комисията всъщност създала правни очаквания в точка 614 от изложението на възраженията. Комисията не оправдала правните очаквания на жалбоподателите, като се отклонила от дотогавашната си практика, съгласно която на предприятие, което не оспорва точността на фактическите констатации в изложението на възраженията, размера глобата се намалява с 10 % в съответствие с Известието относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4) (наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 1996 г.“).

204 Най-напред следва да се напомни, че намаляването на размера на глобата поради съдействие в хода на административното производство е оправдано единствено ако поведението на разглежданото предприятие е позволило на Комисията с по-малко трудности да установи съществуването на нарушение и при

необходимост да го прекрати (Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело SCA Holding/Комисия, T-327/94, Recueil, стр. II-1373, точка 156, Решение на Общия съд по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, точка 68 по-горе, точка 270 и Решение на Общия съд по дело Groupe Danone/Комисия, точка 144 по-горе, точка 449). Освен това от съдебната практика е видно, че предприятие, което изрично декларира, че не оспорва фактите, на които Комисията основава своите възражения, може да се счита за допринесло да улесни постигането на целта на Комисията, състояща се в установяване и наказване на нарушенията на правилата на конкуренцията на Съюза (Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Mo och Domsjö/Комисия, T-352/94, Recueil, стр. II-1989, точка 395 и Решение по дело SCA Holding/Комисия, посочено по-горе, точка 157).

205 Наистина, за разлика от Известието относно сътрудничеството от 1996 г., Известието относно сътрудничеството от 2002 г. не предвижда възможност за намаляване на глобата в полза на предприятията, които не оспорват фактите, на които Комисията основава обвиненията си в изложението на възраженията. В съображение 758 от обжалваното решение обаче Комисията признава, че точка 614 от изложението на възраженията поражда за предприятията, които не оспорват фактите, оправдани очаквания за намаляване на глобата им над предвиденото в Известието относно сътрудничеството от 2002 г., така че тя е взела решение да тълкува тази точка в полза на предприятията. В същото съображение тя отбелязва и че „[р]азмерът на намалението трябва да отчита, че сътрудничеството, предложено след известието за нарушенията, когато Комисията вече е установила всички елементи на нарушението, в момент, когато предприятието вече е запознато с всички данни от разследването и е имало достъп до преписката, може да има в най-добрия случай ограничена полза за Комисията в нейното разследване“. Комисията уточнява също така, че „[п]о правило при такива обстоятелства признанието е в най-добрия случай допълнително доказателство за фактите, които Комисията по принцип счита за доказани в достатъчна степен предвид другите доказателства по преписката“.

206 Правото на позоваване на защитата на оправданите правни очаквания се предоставя на всяко лице в положение, при което администрацията на Съюза, като му е предоставила конкретни уверения, е породила у него основателни надежди (Решение на Съда от 15 юли 2004 г. по дело Di Lenardo и Dilexport, C-37/02

и C-38/02, Recueil, стр. I-6911, точка 70, Решение на Общия съд от 17 декември 1998 г. по дело Embassy Limousines & Services/Парламент, T-203/96, Recueil, стр. II-4239, точка 74 и Решение на Общия съд от 15 ноември 2007 г. по дело Enercon/СХВП (Преобразувател на вятърна енергия), T-71/06, непубликувано в Сборника, точка 36).

207 За сметка на това никой не може да се позовава на нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, ако администрацията не му е дала конкретни уверения (Решение на Общия съд от 14 септември 1995 г. по дело Lefebvre и др./Комисия, T-571/93, Recueil, стр. II-2379, точка 72 и Решение на Общия съд от 29 януари 1998 г. по дело Dubois et Fils/Съвет и Комисия, T-113/96, Recueil, стр. II-125, точка 68). Такива уверения са конкретните, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници (Решение на Общия съд от 21 юли 1998 г. по дело Mellett/Съд, T-66/96 и T-221/97, Recueil FP, стр. I-A-449 и II-1305, точки 104 и 107).

208 В дадения случай, както бе посочено в точка 199 по-горе, в точка 614 от изложението на възраженията Комисията посочва, че можело „глобата да бъде намалена при сътрудничество извън предвиденото в Известието относно сътрудничеството [от 2002 г.], особено ако дружеството не оспорва констатираните от Комисията факти или оказва допълнително съдействие за изясняването и допълването им“. Това изявление не следва да се разглежда като конкретно уверение, което може да породи у Kone основателни очаквания за намаляване на глобите с повече от 1 %. Всъщност точка 614 от изложението на възраженията не посочва размер или процент на намалението, което евентуално ще получат съответните предприятия, и поради това в никакъв случай не е могла да породи оправдани очаквания по този въпрос.

209 В това отношение следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателите, че Комисията изменила на предишната си практика, според която предприятие, което не оспорва точността на фактическите констатации от изложението на възраженията, следва да получи намаление с 10 % от размера на глобата, която би му била наложена съгласно Известието относно сътрудничеството от 1996 г.

210 Първо, следва да се припомни, че докато в точка Г, подточка 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството от 1996 г. наистина е предвидена възможност дадено предприятие да получи „намаление от 10 % до 50 % от размера на наложената му глоба при липса на сътрудничество […], ако […] след като е получило изложението на възраженията, уведоми Комисията, че не оспорва фактическите констатации, на които тя основава своите обвинения“, то Известието относно сътрудничеството от 2002 г. вече не предвижда намаление на глобата на това основание. Жалбоподателите обаче не оспорват факта, че единствено Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е приложимо към тяхното искане за проява на снизходителност, в което впрочем изрично се посочва, че е подадено по реда на това известие. При това положение практика на Комисията по вземане на решения относно прилагането на точка Г, подточка 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството от 1996 г. не би могла да породи оправдани правни очаквания у жалбоподателите за процента, с който, предвид точка 614 от изложението на възраженията, глобата на Kone ще бъде намалена при неоспорване от негова страна на фактите, свързани с картела в Германия (вж. в този смисъл Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело JCB Service/Комисия, C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935, точки 201 и 205, Решение на Съда от 7 юни 2007 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, C-76/06 P, Сборник, стр. I-4405, точка 60 и Решение на Общия съд по дело Carbone-Lorraine/Комисия, точка 34 по-горе, точка 92).

211 На следващо място, оспореното от Комисията твърдение на жалбоподателите, че в проведена на 26 януари 2005 г. среща тя уведомила Kone, че точка 614 от изложението на възраженията щяла да бъде приложена по същия начин както при действието на предходното Известие от 1996 г., не е подкрепено с никакви доказателства. Напротив, съставеният от Комисията протокол от тази среща не посочва Комисията да е давала подобно уверение на Kone във връзка с обсъждането на точка 614 от изложението на възраженията.

212 Накрая, съгласно съдебната практика оправданите правни очаквания на икономическите оператори не могат да се състоят в запазването на съществуващото положение, което може да бъде изменено от общностните институции в рамките на тяхното право на преценка (Решение на Съда от 5 октомври 1994 г. по дело Германия/Съвет, C-280/93, Recueil, стр. I-4973, точка 80 и Решение на Съда от 30 юни 2005 г. по дело Alessandrini и др./Комисия, C-295/03 P, Recueil, стр. I-5673, точка 89; вж. също Решение по дело Archer Daniels Midland и Archer

Daniels Midland Ingredients/Комисия, точка 46 по-горе, точка 64 и цитираната съдебна практика). По този начин ефикасното прилагане на правилата на конкуренцията на Съюза изисква Комисията да може във всеки момент да приспособи равнището на глобите към нуждите на тази политика (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 109, Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Aristrain/Комисия, C-196/99 P, Recueil, стр. I-11005, точка 81, Решение на Съда по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 34 по-горе, точка 227, Решение на Общия съд от 10 март 1992 г. по дело Solvay/Комисия, T-12/89, Recueil, стр. II-907, точка 309 и Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Europa Carton/Комисия, T-304/94, Recueil, стр. II-869, точка 89).

213 Поради това е неоснователно оплакването на жалбоподателите, изведено от недостатъчното намаление на размера на глобата, предвид неоспорването на фактите по отношение на нарушението в Германия.

Относно отказа на Комисията да намали допълнително размера на глобата, предвид предоставянето на информация и допълнителните уточнения по отношение на нарушението в Германия

214 Жалбоподателите твърдят, че във връзка с извършеното в Германия нарушение Kone има право на намаление на размера на допълнителната глоба въз основа на своето сътрудничество извън предвидените в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи, тъй като, противно на твърдението на Комисията в обжалваното решение (съображение 794 от обжалваното решение), то е позволило да се уточнят или допълнят посочените в изложението на възраженията факти. Всъщност раздел 7 от отговора на Kone на изложението на възраженията поправял и уточнявал известен брой факти, които се отнасят до ролята на професионалната германска асоциация VDMA. Също така Kone обърнало внимание на Комисията на обстоятелството, че в изложението на възраженията тя неправилно взела предвид доходи, които се отнасят до трите сектора — „ново оборудване“, „услуги“ и „модернизиране“. В обжалваното решение Комисията признала, че картелът се отнасял само до приходите от сектор „ново оборудване“.

215 В това отношение трябва да се посочи, че жалбоподателите не посочват по какъв начин твърдените уточнения на Kone относно ролята на професионалната асоциация VDMA са подпомогнали Комисията в нейното разследване. Във всеки случай указанията на Kone не са имали за цел да уточнят или допълнят посочените в изложението на възраженията факти, а да ги оспорят, тъй като предимно са целели да разколебаят твърденията на Schindler относно създаването на работна група за ескалаторите. Освен това при упражняването на своето право на защита Kone подчертало, че споменаването на този проект в изложението на възраженията било ирелевантно. Що се отнася до това, че в изложението на възраженията Комисията неправилно взела предвид доходи, които се отнасят до всичките сектори, посочени по-горе в точка 214, следва да се посочи, че отговорът на Kone на изложението на възраженията е имал за цел да покаже, че при изчисляването на размера на глобата Комисията неправилно е определила засегнатите от картела пазари на асансьори и ескалатори. По този начин Kone е упражнило с успех правото си на защита, тъй като в обжалваното решение Комисията е взела предвид предложеното от Kone определение в неговия отговор на изложението на възраженията. Следователно това оплакване следва да се отхвърли.

Относно отказа на Комисията да намали размера на глобата на Kone, предвид твърдяното сътрудничество при установяване на картела в Нидерландия извън уредените с Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи

216 По отношение на твърдяното сътрудничество на Kone извън уредените с Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи Комисията пояснява в съображение 851 от обжалваното решение:

„В своя отговор на изложението на възраженията Kone заявява, че не оспорва свързаните с Нидерландия факти. Вместо да окаже допълнителна помощ за

уточняването или допълването на посочените в изложението на възраженията обстоятелства Kone систематически се опитваше да омаловажи значението на посочените там факти. Поради това неоспорването на фактите следва да се приеме като напълно формално и двусмислено, тъй като няма никакво положително действие за тяхното доказване. Не е достатъчно да се заяви общо, че фактите не се оспорват, щом подобно заявление не е изобщо от полза за Комисията, доколкото се придружава от множество резерви, както е в настоящия случай. Поради това не следва да се прави никакво намаление на глобата на Kone".

217 На първо място, жалбоподателите твърдят, че Комисията е трябвало да намали размера на глобата на Kone на основание точка 3, шесто тире от Насоките от 1998 г. с оглед на неговото ефективно сътрудничество в производството по доказване на картела в Нидерландия, а като не е направила това, е допуснала явна грешка в преценката. Те твърдят също, че предвид точка 614 от изложението на възраженията и съображение 758 от обжалваното решение са имали оправдано правно очакване това сътрудничество да бъде възнаградено чрез намаляване на размера на тяхната глоба.

218 Следва да се посочи, че съгласно точка 3, шесто тире от Насоките от 1998 г. сътрудничество извън приложното поле на Известието относно сътрудничеството от 1996 г. може да се разглежда като смекчаващо обстоятелство. В това отношение трябва да се подчертае, че в точка 614 от изложението на възраженията Комисията посочва, че можело „глобата да бъде намалена при сътрудничество извън предвиденото в Известието относно сътрудничеството [от 2002 г.], особено ако дружеството не оспорва констатираните от Комисията факти или оказва допълнително съдействие за изясняването и допълването им". В този контекст Комисията пояснява в съображение 758 от обжалваното решение, че „[д]околкото точка 614 от изложението на възраженията в случая поражда определени очаквания, [тя] ще я тълкува в полза на предприятията, които поради

тази точка са сътрудничили за установяването на нарушението, описано в [обжалваното] решение, като не са оспорили фактите или са предоставили друга информация или допълнителни пояснения“.

219 Първо, според жалбоподателите сътрудничеството на Kone в рамките на административното производство трябва да се приеме за смекчаващо обстоятелство съгласно посочената в предходната точка разпоредба, което му дава право на намаление на размера на глобата.

220 В това отношение е достатъчно да се констатира, че предвид двусмисления характер на декларациите на Kone в подаденото по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. негово заявление (вж. точка 175 по-горе), които впрочем не обосновават никакво намаление на размера на глобата, наложена на Kone на основание на това известие във връзка с нарушението в Нидерландия, сътрудничеството на това дружество не следва във всички случаи да се приема за смекчаващо обстоятелство. Поради това жалбоподателите не биха могли също така да претендират, че са имали и най-малкото правно очакване за намаляване на глобата, което да бъде следствие от това обстоятелство.

221 Второ, жалбоподателите считат, че Kone е сътрудничило напълно с Комисията през цялото време в хода на производството — повече от необходимото съгласно Известието относно сътрудничеството от 2002 г. По този начин, най-напред, Kone не препятствало пред Комисията при извършването на проверката в неговите помещения в Нидерландия и направило всичко, което е по силите му, за да улесни събирането на сведения от страна на представителите на Комисията. По-нататък, Kone отговорило бързо и изчерпателно на искането на Комисията, което получило на 13 септември 2004 г., за предоставяне на пояснения, свързани с Нидерландия. Накрая, Kone проявило голяма гъвкавост по отношение на изискванията за поверителност на предоставената от него информация, като облекчило административната натовареност на Комисията при изработването на неповерителна редакция на отнасящата се до него преписка, с оглед на предоставянето ѝ на страните.

222 Подобни доводи не могат да бъдат приети. Всъщност съгласно член 18, параграф 1 и член 20, параграф 3 от Регламент № 1/2003 предприятията са задължени да отговарят на исканията за предоставяне на сведения и да допускат осъществяването на проверки. Сътрудничеството при разследването, което не надхвърля произтичащото от тези разпоредби, не оправдава обаче намаляване на размера на глобата (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Weig/Комисия, T-317/94, Recueil, стр. II-1235, точка 283 и Решение на Общия съд по дело Scandinavian Airlines System/Комисия, точка 67 по-горе, точка 218). Освен това привидно гъвкавото отношение на дадено предприятие по отношение на исканията за поверителност при разглеждането на данните, които предоставя на Комисията, не може да се счита за улесняващо работата на Комисията по установяването и санкционирането на нарушенията на правилата на конкуренцията на Съюза (Решение по дело Mo och Domsjö/Комисия, точка 204 по-горе, точки 395 и 396). В това отношение, както посочва и Комисията, определено разследване не се препятства от разумни искания за поверителност и във всички случаи Kone е следвало да иска поверително разглеждане на данните, които според него не трябва да се разкриват пред трети лица. Следователно посочените в точка 221 по-горе обстоятелства не са могли да създадат у Kone каквото и да било оправдано правно очакване за намаляване на глобата, което следва да се приложи спрямо него.

223 Трето, жалбоподателите твърдят, че решението на Комисията да не намали глобата на Kone нарушавало принципа на равно третиране, тъй като никое друго предприятие, на което са наложени глоби, не предоставило информация по своя инициатива извън предвидените в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи, с което да позволи на Комисията да докаже по-лесно нарушението. В това отношение се налага изводът, че доводът на жалбоподателите се основава на погрешна предпоставка. В действителност, както се вижда от съображения 845, 854 и 855 от обжалваното решение, размерът на глобите на ThyssenKrupp, Schindler и MEE е бил намален не поради това че са предоставили допълнителна информация по своя инициатива извън предвидените в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи, а тъй като са заявили, че не оспорват посочените факти в изложението на възраженията. Поради това

положението на Kone, от една страна, и на останалите предприятия, на които е наложена глоба за картела в Нидерландия, от друга страна, не може да се приемат за сравними, така че отказът на Комисията да намали размера на наложената на Kone глоба не нарушава принципа на равно третиране.

224 На второ място, жалбоподателите твърдят, че Комисията трябвало да намали размера на глобата на Kone, тъй като в никой момент от производството предприятието не оспорило установените от нея основни факти. Поради това твърдението в съображение 851 и в бележката под линия на страница 949 от обжалваното решение, че неоспорването на фактите в отговор на изложението на възраженията е напълно формално и двусмислено, било явно погрешно.

225 В това отношение трябва да се припомни, че в свързаното с Нидерландия заявление по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Kone отрича срещите на конкуренти да имат предмет, насочен срещу конкуренцията. [*поверително*]. Следва също така да се посочи, че Kone не е оттегляло тези твърдения, а се е опитало да ги оправдае в своя отговор на изложението на възраженията.

226 Действително, в своя отговор на изложението на възраженията Kone твърди, че „не оспорва посочените в изложението на възраженията факти", че „е бил въвлечен в съглашателско поведение [в сектора] на асансьорите и ескалаторите […] в Нидерландия от юни 1999 г. до 5 март 2004 г.", както и че „не оспорва обстоятелството, че съглашението, доколкото това се подкрепя от съдържащите се в преписката на Комисията факти […], е представлявало единствено и продължаващо нарушение". Въпреки това трябва да се констатира, че отговорът на Kone на изложението на възраженията се характеризира със същата двусмисленост като подаденото във връзка с Нидерландия заявление по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

227 Следователно, първо, докато при нарушенията в Белгия, Германия и Люксембург отговорът на Kone на изложението на възраженията съдържа всеки път потвърждението, че то „не оспорва посочените от Комисията в изложението на възраженията факти“, то няма подобно заявление в частта от отговора на изложението на възраженията, която е посветена на нарушението в Нидерландия. За да се ползва обаче от намаляване на размера на глобата въз основа на неоспорването на фактите, дадено предприятие трябва изрично да уведоми Комисията, че не смята да оспорва истинността на фактите, след запознаване с изложението на възраженията (вж. в този смисъл Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 144 по-горе, точка 504). Заявление като това, че Kone „не оспорва обстоятелството, че съглашението, доколкото това се подкрепя от съдържащите се в преписката на Комисията факти […], е представлявало единствено и продължаващо нарушение“, не може да се счита за улесняващо работата на Комисията по установяването и санкционирането на нарушенията на правилата на конкуренцията на Съюза, както е при заявленията, направени по отношение на останалите три засегнати държави членки (Решение по дело Mo och Domsjö/Комисия, точка 204 по-горе, точки 395 и 396).

228 Второ, трябва да се посочи, че в своя оговор на изложението на възраженията Kone припомня, че неговите служители в Нидерландия „не са участвали в насочено срещу конкуренцията поведение, във всеки случай не и в осъществяването на някаква съществена мярка“. Макар да признава, че „е могло да наруши линията на законността“, Kone твърди въпреки всичко, като се позовава на подаденото по отношение на Нидерландия свое заявление по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., че фактът на неподаване на оферта по даден проект или предлагането на неконкурентоспособна заявка може да е следствие от едностранно търговско поведение и не предполага непременно съществуването на картел. По отношение на договорите за поддръжка и модернизиране Kone твърди в своя отговор на изложението на възраженията, че политиката му в тази област е основана на „търговски съображения“ и неговата „стратегия не може да има насочени срещу конкуренцията предмет или последица“. По отношение на новите монтажи Kone се позовава при описанието на проектите, които са били част от картела, и на скритите търговски съображения в поведението си и посочва, че „от тези проекти следва не само че обхватът на нарушението е бил ограничен, но и че естеството на съглашението се е свеждало само до обсъждане от проекта без обмяна на цени […], до обмяна на

цени без определянето на проект […] и само в много редки случаи е съдържало разпределяне на проекти […]“. Освен това Kone уточнява, че „дори страните да бяха разпределили проект, това нямаше да има въздействие върху пазара“, както и че „[ч]есто резултатът щеше да е същият в отсъствието на договор между страните […]“. Също така, по отношение на някои индивидуални проекти [*поверително*], Kone твърди, че преписката на Комисията не съдържала достатъчно доказателства, за да се заключи, че съществува насочено срещу конкуренцията поведение.

229 Трето, в своя отговор на изложението на възраженията Kone също така се опитва да омаловажи доказателствената стойност на заявленията на ThyssenKrupp и Otis, които са имали първостепенно значение за установяването на нарушението в Нидерландия, както е видно от съображения 370—530 от обжалваното решение. Поради това Комисията е трябвало да отговаря пространно на този довод на Kone в съображения 531—541 от обжалваното решение.

230 Следователно трябва да се отбележи, както е направила Комисията (съображение 851 от обжалваното решение), че неоспорването на фактите от страна на Kone по отношение на нарушението в Нидерландия е било напълно формално и двусмислено и не е имало никакво положително действие за доказването на обстоятелствата.

231 От изложеното дотук следва, че в своя отговор на изложението на възраженията Kone описва участието си в извършеното в Нидерландия нарушението или съвсем хипотетично, или чрез омаловажаване на антиконкурентното действие на договореностите. Тъй като Kone оспорва също така заявленията, които ThyssenKrupp и Otis са направили в рамките на подадените от тях по отношение на Нидерландия искания по реда на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., следва да се констатира, че при обстоятелствата в дадения случай твърденията на Kone, които са възпроизведени в точка 227 по-горе, не са били от ни най-малка полза за Комисията (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело Corus UK/Комисия, T-48/00, Recueil, стр. II-2325, точка 193 и Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 144 по-горе, точка 505). Като е оспорило в своя отговор на изложението на възраженията същината на фактическите твърдения на Комисията, Kone не е допринесло за улесняване на

задачата на Комисията, състояща се в установяване и наказване на нарушенията на правилата на конкуренцията на Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело Mo och Domsjö/Комисия, точка 204 по-горе, точка 396). Докато по този начин Kone всъщност правомерно е упражнило правото си на защита, то не следва да се упреква Комисията, че поради това съображение не му е предоставила намаление на размера на глобата, предвид неоспорването на фактите.

232 Следователно Комисията основателно е решила в съображение 851 от обжалваното решение, по отношение на извършеното в Нидерландия нарушение, да не намалява размера на наложената на Kone глоба, предвид неговото сътрудничество извън предвидените в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи.

233 На трето място, жалбоподателите считат, че Комисията нарушила принципа на равно третиране, като за неоспорване на фактите е намалила размера на глобите на ThyssenKrupp, Schindler и MEE, а е отказала подобно намаляване за Kone. Според жалбоподателите обаче, които впрочем не оспорват изводите на Комисията, че ThyssenKrupp, Schindler и MEE изрично са заявили в своите отговори на изложението на възраженията, че не оспорват изложените обстоятелства (съображения 845, 854 и 855 от обжалваното решение), от обжалваното решение следва, че в тези отговори трите предприятия са оспорили някои от изводите на Комисията във връзка с Нидерландия.

234 В това отношение вече бе припомнено, че съгласно постоянната съдебна практика Комисията не би могла в рамките на своята преценка на оказаното от членовете на даден картел съдействие да нарушава принципа на равно третиране (вж. точка 135 по-горе). Въпреки това зачитането на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго (вж. в този смисъл Решение на Съда от 4 юли 1985 г. по дело Williams/Сметна палата, 134/84, Recueil, стр. 2225, точка 14, Решение по дело SCA Holding/Комисия, точка 204 по-горе, точка 160, Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело LR AF 1998/Комисия, T-23/99, Recueil, стр. II-1705, точка 263 и Решение по дело Mo och Domsjö/Комисия, точка 204 по-горе, точка 398).

235 Освен това съгласно съдебната практика предприятие, което изрично декларира, че не оспорва фактите, на които Комисията основава своите възражения, може да се счита, че е допринесло за постигането на целта на Комисията, състояща се в установяване и наказване на нарушенията на правилата на конкуренцията на Съюза. В своите решения за установяване на дадено нарушение на тези правила Комисията е в правото си да възприеме подобно поведение като признание на изложените факти и следователно като доказателство за основателността на съответните твърдения. Поради това подобно поведение може да обоснове намаляване на размера на глобата. Не е така в случай, при който дадено предприятие оспорва в своя отговор същината на тези твърдения. Всъщност посредством подобно поведение в хода на административното производство предприятието не допринася за улесняване на задачата на Комисията, състояща се в установяване и наказване на нарушенията на правилата на конкуренцията на Съюза (Решение по дело Mo och Domsjö/Комисия, точка 204 по-горе, точки 395 и 396).

236 В това отношение трябва да се констатира, че когато Комисията предоставя в съображения 845, 854 и 855 от обжалваното решение намаление от 1 % на размера на глобите на ThyssenKrupp, Schindler и MEE, предвид неоспорването на фактите, това намаление може да се разглежда като правомерно само доколкото съответните предприятия изрично са заявили, че не оспорват тези факти (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Mayr-Melnhof/Комисия, T-347/94, Recueil, стр. II-1751, точка 333 и Решение по дело Mo och Domsjö/Комисия, точка 204 по-горе, точка 397), и не са оспорили в своите отговори на изложението на възраженията същината на твърденията на Комисията (вж. в този смисъл Решение по дело Mo och Domsjö/Комисия, точка 204 по-горе, точка 396).

237 Правното основание на жалбоподателите трябва да се отхвърли като неоснователно, тъй като се извежда от предпоставката, че на други участници в картела в Нидерландия са били предоставени неправомерни намаления на глобите, доколкото от конкретно разгледаните от жалбоподателите съображения от обжалваното решение следвало, че тези участници всъщност са оспорили посочените в изложението на възраженията факти.

238 Наред с това, по отношение на доводите на жалбоподателите, според които други предприятия получили намаление на размера на техните глоби поради неоспорване на фактите, макар те да били оспорили фактите по отношение на Нидерландия в своите отговори на изложението на възраженията, то от самото изложение на възраженията и от обжалваното решение следва, че те са неоснователни.

239 Първо, по отношение на Schindler жалбоподателите твърдят, че от съображения 593 и 594 от обжалваното решение следвало, че то е оспорило съществуването на нарушение на член 81 ЕО. Освен това от съображение 667 от обжалваното решение следвало, че според твърденията на Schindler неправомерните договори между конкурентите не са предизвикали повишаване на цените на пазара, като само ограничен брой проекти са били поделени, докато между членовете на картела продължила да съществува конкуренция. Накрая, съгласно съображение 751 от обжалваното решение Schindler твърдяло, че конкурентите не са договаряли взаимни възмездни мерки с оглед на успешното прилагане на договореностите.

240 В това отношение следва да се подчертае, че ако действително от съображения 593 и 594 от обжалваното решение следва, че според Schindler член 81 ЕО не бил приложим към разглежданите картели поради липсата на чувствително въздействие върху търговията между държавите членки, предвид на техния национален обхват, то следва да се посочи, че с това твърдение дружеството не е оспорило посочените в изложението на възраженията факти, които са обосновали преценката на Комисията относно чувствителното въздействие на разглежданите нарушения върху търговията. Освен това твърденията за липса на повишаване на цените и за ограничения брой поделени проекти не могат да се разглеждат като оспорване на фактите от страна на Schindler, тъй като тези обстоятелства се извеждат по-конкретно от точки 412, 415, 437 и 442 от изложението на възраженията. Накрая, доводът на Schindler, с който се иска признаване на смекчаващо обстоятелство във връзка с твърдението за отсъствието на мерки за възмездие, не представлява констатация по отношение на фактите, доколкото тази липса на възмездни мерки е установена в точка 432 от изложението на възраженията. По този начин Schindler само е използвало тази констатация, за да посочи, че в неговия случай следва да се вземе предвид наличието на смекчаващо обстоятелство.

241 Във всеки случай от представената по искане на Общия съд неповерителна редакция на отговора на Schindler на изложението на възраженията става ясно, че то е направило изрично заявление за неоспорване на отнасящите се до възраженията на Комисията факти, както и не е оспорило изложените от нея факти.

242 Второ, по отношение на ThyssenKrupp жалбоподателите твърдят, че от съображения 593, 594 и 724 от обжалваното решение следвало, че това дружество е оспорило съществуването на нарушение на член 81 ЕО, считайки че не е взело участие във всички елементи на нарушението. Също така от съображения 508, 513 и 515 от обжалваното решение следвало, че ThyssenKrupp е оспорило някои факти, отнасящи се до продължителността на неговото участие в картела.

243 В това отношение, от една страна, ThyssenKrupp действително твърди, че член 81 ЕО не следва да се прилага към разглежданите картели поради отсъствието на чувствително въздействие върху търговията между държавите членки, предвид на техния национален обхват, както става ясно от съображения 593 и 594 от обжалваното решение, но следва да се посочи, че по този начин дружеството не оспорва фактите, посочени в изложението на възраженията, на които се основава преценката на Комисията относно чувствителното въздействие на разглежданите нарушения върху търговията. От друга страна, възможността ThyssenKrupp да не е участвало във всички срещи следва от точка 575 от изложението на възраженията. Без да оспорва това обстоятелство, ThyssenKrupp само го е използвало, за да покаже съществуването на смекчаващо обстоятелство в негова полза (съображение 726 от обжалваното решение). Накрая, що се отнася до твърдяното оспорване на факти, свързани с продължителността на неговото участие в картела, което следвало от съображения 508 и 513—515 от обжалваното решение, то следва да се изтъкне, че твърдението на ThyssenKrupp, че не е участвало в никоя от срещите в периода между средата на 2002 г. и април/май 2003 г., присъства, този път изрично, в точка 506 от изложението на възраженията. Впрочем в съображение 515 от обжалваното решение Комисията по същество счита, че е възможно ThyssenKrupp да не е присъствало на срещите, които са се провели през втората половина на 2002 г., но че подобно обстоятелство, дори да се приеме за установено, не би означавало, че ThyssenKrupp е напуснало картела.

244 Трето, по отношение на МЕЕ жалбоподателите твърдят най-напред, че съгласно съображение 751 от обжалваното решение това предприятие твърди, че няма никакъв механизъм за компенсиране или за проследяване на развитието. По-нататък, съгласно бележките под линия на страници 644, 676, 693, 697, 709, 713 и 714 от обжалваното решение МЕЕ твърдяло, че не е било поканено да подаде оферти във връзка със седем проекта, които са споменати в изложението на възраженията, поради което не е подало оферти за тези проекти. Освен това съгласно съображение 481 и бележката под линия на страница 715 от обжалваното решение МЕЕ оспорило констатацията, че е участвало в други срещи във връзка с монтажа на ново оборудване след септември 2001 г. Накрая, съгласно съображение 724 от обжалваното решение МЕЕ твърдяло в своя отговор на изложението на възраженията, че не е участвало във всички елементи на нарушението.

245 В това отношение следва да се посочи, че тези твърдения също не представляват оспорване на посочените в изложението на възраженията обстоятелства.

246 Що се отнася до довода, че нямало механизъм за компенсиране и за проследяване на развитието, следва да се посочи, че той е изведен от точка 431 от изложението на възраженията. Всъщност, вместо по-скоро да оспори това обстоятелство, МЕЕ се е опитало да извлече полза, за да получи намаление на размера на глобата с оглед на наличието на смекчаващо обстоятелство (съображение 751 от обжалваното решение).

247 По отношение на твърдението, че МЕЕ твърдяло, че не е поканено да подаде оферти във връзка със седем проекта, споменати в изложението на възраженията, поради което не е подало оферти за тези проекти, следва да се посочи, че съгласно точка 441 от изложението на възраженията клиентите невинаги са канили всички участници в картела в Нидерландия да подават оферти по определени проекти. При всички случаи, както следва от посочените от жалбоподателите съображения и бележки под линия, МЕЕ не оспорва, че е могло да участва на тези срещи, и факта, че е било информирано за проведените обсъждания (бележки под линия 644, 676, 693, 697, 713 и 714 от обжалваното решение).

248 Освен това от бележката под линия на страница 709 от обжалваното решение следва, че MEE не оспорва фактологичното заключение на Комисията, а само твърдението на един от участниците в картела, а именно Kone, споменато в точка 497 от изложението на възраженията и впрочем непотвърдено от останалите участници.

249 Относно обстоятелството, че MEE оспорило своето участие в други срещи по проекти, отнасящи се до монтажа на ново оборудване след септември 2001 г., достатъчно е да се изтъкне, че жалбоподателите не посочват никакъв специфичен проект, свързан с монтажа на ново оборудване, в който MEE да е участвало след септември 2001 г.

250 Що се отнася до неучастието на MEE във всички срещи, то самата Комисия констатира това в точка 575 от изложението на възраженията, като MEE се е опитало да използва този извод в качеството на смекчаващо обстоятелство, за да получи намаление на размера на своята глоба (съображение 724 от обжалваното решение).

251 Поради това следва да се заключи, че оплакването, изведено от нарушението на принципа на равно третиране, във всички случаи е основано на погрешната предпоставка, че от посочените от жалбоподателите съображения от обжалваното решение следвало, че Schindler, ThyssenKrupp и MEE са оспорили фактите по отношение на картела в Нидерландия.

252 Предвид всичко гореизложено следва, че оплакванията по отношение на преценката на сътрудничеството на Kone извън приложното поле на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. с оглед на установяването на нарушението в Германия и Нидерландия трябва да се отхвърлят изцяло.

253 От това следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

254 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл. След като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (о4.442 mmcми състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Kone Oyj, Kone GmbH и Kone BV да заплатят съдебните разноски.**

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 юли 2011 година.

Подписи

Съдържание

Административното производство ..... II - 5328

Разследването на Комисията ..... II - 5328

Германия ..... II - 5329

Нидерландия ..... II - 5330

Изложение на възраженията ..... II - 5330

Обжалваното решение ..... II - 5331

Производство и искания на страните ..... II - 5337

От правна страна ..... II - 5339

По правното основание, изведено от нарушението на Насоките от 1998 г. и на принципа на пропорционалност при определянето на началния размер на глобите II - 5340

По правното основание, изведено от нарушението на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и от нарушението на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на равно третиране и на правото на защита ..... II - 5354

По Известието относно сътрудничеството от 2002 г. ..... II - 5354

Относно свободата на преценка на Комисията и контрола на съдилищата на Съюза ..... II - 5357

По сътрудничеството на Kone за установяване на нарушението в Германия ... II - 5359

По сътрудничеството на Kone за установяване на нарушението в Нидерландия ..... II - 5380

По правното основание, изведено от нарушаването на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране при определянето на размера на намалението на глобите, предоставено за оказаното от Kone сътрудничество в хода на административното производство ..... II - 5393

Предварителни бележки ..... II - 5393

Относно равнището на намаление на размера на глобата, предвид неоспорването на свързаните с нарушението в Германия факти ..... II - 5394

Относно отказа на Комисията да намали допълнително размера на глобата, предвид предоставянето на информация и допълнителните уточнения по отношение на нарушението в Германия ..... II - 5398

Относно отказа на Комисията да намали размера на глобата на Kone, предвид твърдяното сътрудничество при установяване на картела в Нидерландия извън уредените с Известието относно сътрудничеството от 2002 г. случаи ..... II - 5399

По съдебните разноски ..... II - 5412